An. et vol. XXXIX 29 Martii - 15 Aprilis 1947 (Ser. II, v. XIV) – N. 4-5

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM. — Fasciculus n. 4: Acta Pii Pp. XII: Sacrum Consistorium, p. 105 – Constitutio Apostolica, p. 114 – Allocutio, p. 124 – Nuntius radiophonicus, p. 127. — Acta SS. Congregationum: *S. S. C. S. Officii*: Decretum, p. 130 – *S. C. Consistorialis*: Provisio Ecclesiarum, p. 130 – *S. C. de Religiosis*: Decretum, p. 131 – *S. C. Rituum*: Decretum de *Tuto* pro canonizatione B. Iosephi Cafasso C., p. 132 – *S. C. de Seminariis et Studiorum Universitatibus*: Decretum, 134. — Diarium Romanae Curiae: Udienza solenne – Segreteria di Stato: Nomine, p. 136.

Fasciculus n. 5: Acta Pii Pp. XII: Litterae Encyclicae, p. 137 – Motu proprio, p. 155 – Constitutiones Apostolicae, p. 164 – Epistula, p. 170. — Diarium Romanae Curiae: Segreteria di Stato: Nomine e Onorificenze – Necrologio, pp. 172-176.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · XLVII

Directio:
Palazzo Apostolico — Città del Vaticano
Administratio:
Libreria Editrice Vaticana

Pretium annuae subnotationis:
In Italia, Lib. 350 — extra Italiam, $ 3
Pretium unius fasciculi:
In Italia, Lib. 35 — extra Italiam, $ 0,20

Conto corrente con la Posta

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXXIX, n. 4 - 29 Martii 1947)

ACTA PII PP. XII

SACRUM CONSISTORIUM

I

CONSISTORIUM SECRETUM
(*diei 10 Martii 1947*)

PAG.

I. Camerariatus Sacri Collegii . . . 105
II. Provisio Ecclesiarum 105
III. Relatio Causae Canonizationis . . 112
IV. Postulatio Palliorum 112

II

CONSISTORIUM PUBLICUM
(*diei 10 Martii 1947*) 113

CONSTITUTIO APOSTOLICA

Provida Mater Ecclesia. - De statibus canonicis Institutisque saecularibus christianae perfectionis adquirendae. - 2 Februarii 1947 114

ALLOCUTIO

Ad Legatum Reipublicae Libanensis - 17 Martii 1947 124

NUNTIUS RADIOPHONICUS

Our loving greetings to you. - Alumnis scholarum catholicarum Statuum Foederatorum Americae Septentrionalis datus ad sollicitandam caritatem erga pueros indigentes Europae et Asiae Orientalis, ne fame pereant. - 19 Februarii 1947 . . . 127

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

PAG.

Decretum. De vexillorum benedictione . 130

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

Provisio Ecclesiarum 130

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

Decretum. Commissio iurisperitorum constituitur pro Institutis saecularibus christianae perfectionis adquirendae. - 25 Martii 1947 131

SACRA CONGREGATIO RITUUM

Taurinen. - Decretum de *Tuto* pro canonizatione Beati Iosephi Cafasso, Confessoris, Sacerdotis saecularis Collegii Ecclesiastici Taurinensis Moderatoris. - 16 Februarii 1947 . 132

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

Decretum. Pontificia Universitas Catholica S. Pauli in Brasilia erigitur. - 25 Ianuarii 1947 134

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Udienza solenne 136
II. Segreteria di Stato: *Nomine* . . . 136

DUE ATTESE RISTAMPE

CODEX IURIS CANONICI FONTES VOL. I

Concilia Generalia — Romani Pontifices
usque ad annum 1745 (N. 1-364) — pp. XVI-954
cura E.MI PETRI CARD. GASPARRI
Sono disponibili i vol. III, V, VI, VII, VIII e IX

CODEX IURIS CANONICI ED. IN 18°

pp. LXXII-918, in brossura — in tela
Edizione contenente la nuova Costituzione « Vacantis »

ENCICLICA "FULGENS RADIATUR„ per il XIV Centenario di S. Benedetto
Edizione italiana, francese, inglese, tedesca, spagnola L. 10 — $ 0,05

Veneunt Romae apud
(*Libreria Vaticana - Città del Vaticano — °/₀ postale N. 1-16722*)

(pro Indice fasc. 5, v. pag. III)

An. et vol. XXXIX 29 Martii 1947 (Ser. II, v. XIV) – N. 4

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

SACRUM CONSISTORIUM

I

CONSISTORIUM SECRETUM

Feria secunda, die X mensis Martii a. MCMXLVII in consueta aula Palatii Apostolici Vaticani fuit *Consistorium secretum*, cuius acta ex ordine referuntur.

I – CAMERARIATUS SACRI COLLEGII

Reverendissimus Cardinalis Tedeschini detulit ac reddidit perulam Sacri Collegii S. R. E. Cardinalium Ssmo Dño Nostro Papae, qui eam tradidit Reverendissimo Cardinali Marmaggi, pro hoc anno ipsius Sacri Collegii Camerario.

II – PROVISIO ECCLESIARUM

Deinde Ssmus sequentium Ecclesiarum propositionem peragere dignatus est, nimirum:

Archiepiscopali Ecclesiae Amalphitanae praefecit Exc. P. D. Angelum Rossini, hactenus Episcopum tit. Germensem in Galatia.

Cathedrali Ecclesiae Zamorensi R. D. Iosephum Anaya, Protonotarium Apostolicum *ad instar Participantium* et secretarium Delegationis Apostolicae in Mexico.

Cathedrali Ecclesiae Anglonensi-Tursiensi R. D. Paschalem Quaremba, archipresbyterum-parochum ecclesiae cathedralis Muranae.

Titulari episcopali Ecclesiae Memphitanae R. D. Paulum Rota, Antistitem Urbanum, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Ioannis Cazzani, Archiepiscopi-Episcopi Cremonensis.

Titulari episcopali Ecclesiae Thenitanae R. D. Thomam Mc Donough, Antistitem Urbanum, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Iosephi Patritii Hurley, Episcopi Sancti Augustini.

Insuper alios per Apostolicas sub plumbo Litteras iam renunciatos sacrorum Antistites publicavit, videlicet:

PATRIARCHAM:

Indiarum Occidentalium, Leopuldum Eijo y Garay, Episcopum Matritensem.

ARCHIEPISCOPOS:

Fuceuvensem, archidioecesi noviter erecta, Theodorum Labrador, iam Episcopum Funimensem.

Hancheuvensem, archidioecesi noviter erecta, Iosephum Ferruccium Mauritium Rosa.

Nanciamensem, archidioecesi noviter erecta, Iosephum Ceuzisce (Chou Chi-shih), iam Episcopum Paotimensem.

Sancti Ludovici, Iosephum Elmerium Ritter, iam archiepiscopum Indianapolitanum.

Indianopolitanum, Paulum Schulte, iam Episcopum Leavenworthiensem.

Paltenum, Iacobum Franciscum Mc Intyre, iam Episcopum Cyrenensem, Coadiutorem Emi P. D. Francisci S. R. E. Cardinalis Spellman, Archiepiscopi Neo-Eboracensis.

Leucadensem, Liberatum Tosti, Nuntium Apostolicum in Paraguay.

Acheruntinum et Materanensem, Vincentium Cavalla.

Compsanum et Episcopum S. Angeli de Lombardis et Bisaciensem, Christophorum Dominicum Carullo, Episcopum Laquedoniensem.

Truxillensem, Aurelium Guerrero.

Nicaenum, Martinum Stanislaum Gillet.

Madytensem, Stephanum Corbini, iam Episcopum Fulginatensem.

Pragensem, Iosephum Beran.

Phullitanum, Franciscum I. Bekmann, iam Archiepiscopum Dubuquensem.

Granatensem, Balbinum Santos y Olivera, iam Episcopum Malacitanum.

Driziparenum, Vlodimirum Bronislaum Jasiński, iam Episcopum Lodzensem.

Chaefomensem, archidioecesi noviter erecta, Caietanum Pollio.

Portalegrensem in Brasilia, Vincentium Scherer, iam Episcopum electum Hemeriensem.

Sancti Ludovici in Maragnano, Adalbertum Sobral, iam Episcopum Pesqueirensem.

Ravennatensem et Episcopum Cerviensem, Iacobum Lercaro.

Birmingamiensem, Iosephum Masterson.

EPISCOPOS :

Rockhamptoniensem, Andream Gerardum Tynan.

Jaurinensem, Colomannum Papp.

Halicarnassensem, Bernardum Iacobum Sullivan, iam Episcopum Patnensem.

Cadossensem, Antonium Demets, Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Iacobi Moris, Episcopi Rosensis.

Antiphrensem, Andream Sorin, Vicarium Apostolicum Portus Moresby.

Siniandenum, Bonaventuram Arana Goigoras, iam Episcopum de Vijayapuram.

Sidoniensem, Danium Bolognini, Auxiliarem Emi P. D. Ioannis Baptistae S. R. E. Cardinalis Nasalli Rocca de Corneliano, Archiepiscopi Bononiensis.

Victoriensem in Insula Vancouver, Iacobum Hill.

Tagbilaranum, noviter erecta dioecesi, Iulium Rosales.

Asculanum Apuliae et Ceriniolensem, Donatum Pafundi.

Tianum, Leonem Dworschak, Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Ioannis Ieremiae Lawler, Episcopi Rapidopolitani.

Sitensem, Danielem Feeney, Auxiliarem Exc. P. D. Iosephi Eduardi Mc Carthy, Episcopi Portlandensis.

Elidensem, Georgium Brunner, Auxiliarem Exc. P. D. Thomae Shine, Episcopi Medioburgensis.

Semtensem, Hectorem Catry, iam Episcopum Lahorensem.

Curiensem, Abelem Ribeiro Camelo, Auxiliarem Exc. P. D. Emmanuelis Gomez de Oliveira, Archiepiscopi Goyasensis.

Pertensem, Iosephum Angelum Poli, iam Episcopum Allahabadensem.

Adraenum, Iacobum Siedle, Vicarium Apostolicum Karemensem.

Ammaedarensem, Iosephum Geraldum Holland, Vicarium Apostolicum de Volta Inferiore.

Cercinitanum, Ioannem Mc Carty, Vicarium Apostolicum Zanzibariensem.

Athribitanum, Ludovicum Mariam Iosephum Durrieu, Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Ioannis Thevenoud, Vicarii Apostolici de Ouagadougou in Sudan Gallico.

Doarensem, Robertum Picard de la Vacquerie.

Ueihoivensem, dioecesi noviter erecta, Marium Civelli, iam Episcopum Hanciomensem.

Cahirensem Maronitarum, noviter erecta dioecesi, Petrum Dib, iam Episcopum Tarsensem.

Tentyritanum, Andream van den Bronk, Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Iulii Girard, Vicarii Apostolici Deltae Nili.

Europensem, Danielem Ivancho, Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Basilii Takach, Exarchi Apostolici pro fidelibus ruthenis byzantini ritus e Podocarpatia in Statibus Foederatis Americae septentrionalis.

Ilheosensem, Benedictum Zorzi.

Bagenum, Georgium Marcos de Oliveira, Auxiliarem Emi P. D. Iacobi S. R. E. Cardinalis de Barros Camara, Archiepiscopi S. Sebastiani Fluminis Ianuarii.

Lesvitanum, Timotheum Manning, Auxiliarem Exc. P. D. Ioannis Cantwel, Archiepiscopi Angelorum.

Aulonitanum, Emmanuelem Martin Del Campo, Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Hemeterii Valverde y Téllez, Episcopi Leonensis.

Narensem, Patritium Dunne, Auxiliarem Exc. P. D. Ioannis Mc Quaid, Archiepiscopi Dublinensis.

Cantanensem, Eduardum Antonium Fitzgerald, Auxiliarem Exc. P. D. Henrici Rohlman, Coadiutoris cum iure successionis Exc. P. D. Francisci Bekmann, Archiepiscopi Dubuquensis, cui iam successit.

Antipyrgensem, Richardum Ramos de Castro Vilella, iam Episcopum Nazarensem in Brasilia.

Lampsacenum, Aurelium Marena, Auxiliarem Emi P. D. Alexii S. R. E. Cardinalis Ascalesi, Archiepiscopi Neapolitani.

Montis Alti et Ripanum, Petrum Ossola, iam Episcopum Axomitanum.

Bisicensem et Praelatum nullius *S. Iosephi de Alto Tocantins,* Franciscum Prada Carrera.

Citharizenum, Pium Albertum Fariña, Auxiliarem Emi P. D. Iosephi M. S. R. E. Cardinalis Caro Rodriguez, Archiepiscopi Sancti Iacobi in Chile.

Veszprimiensem, Ladislaum Bánáss.

Cardicensem, Antonium Vovk, Auxiliarem Exc. P. D. Gregorii Rožman, Episcopi Labacensis.

Abrittenum, Maximilianum Drzecnik, Auxiliarem Exc. P. D. Ioannis Iosephi Tomažič, Episcopi Lavantini.

Huancayensem, Danielem Figueroa Villón, iam Episcopum Parnassenum.

Carystensem, Fridericum Pérez Silva, Auxiliarem Emi P. D. Ioannis Gualberti S. R. E. Cardinalis Guevara, Archiepiscopi Limani.

Paphiensem, Beniaminum Webster, Auxiliarem Emi P. D. Iacobi Caroli S. R. E. Cardinalis Mc Guigan, Archiepiscopi Torontini.

Scilitanum et Praelatum nullius *Portus Veteris,* Ioannem Baptistam Costa.

Melensem, Lucianum Bernacki, Auxiliarem Emi P. D. Augusti S. R. E. Cardinalis Hlond, Archiepiscopi Gnesnensis et Varsaviensis.

Canathenum, Silvinum Martinez, Auxiliarem Emi P. D. Antonii S. R. E. Cardinalis Caggiano, Episcopi Rosariensis.

Plataeaensem, Ioannem Carolum Aramburu, Auxiliarem Exc. P. D. Augustini Barrére, Episcopi Tucumánensis.

Leriensem, Aemilium Blanchet, iam Episcopum Sancti Deodati.

Pampilonensem, Henricum Delgado Gómez, iam Episcopum Almeriensem.

Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Iosephi Miralles y Sbert, Archiepiscopi-Episcopi Majoricensis, Ioannem Hervás Benet, Episcopum Alindensem.

Leucenum, Gabrielem Paulinum Bueno Couto, Auxiliarem Exc. P. D. Antonii Augusti de Assis, Archiepiscopi-Episcopi Jaboticaballensis.

Axomitanum, Ioannem Urbani.

Jacarézinhoensem, Gerardum Sigaud Proença.

Sinus Albi, Geminianum Esorto, iam Episcopum Birthensem.

Sancti Ludovici in Argentina, Aemilium Di Pasquo.

Constantinianum, Leonem Duval.

Leavenworthiensem, Georgium Iosephum Donnelly, iam Episcopum Coelenum.

Midilensem, Basilium Hopkow, Auxiliarem Exc. P. D. Pauli Petri Gojdič, Episcopi Fragopolitani.

Icensem, dioecesi noviter erecta, Franciscum Rubén Berroa y Bernedo, iam Episcopum Huanucensem.

Sancti Miniati, Felicem Beccaro, iam Episcopum Nuorensem.

Caesariensem in Mauretania et Praelatum nullius *Sanctae Luciae,* Aloisium Cammarata.

Chusirensem, Paulum Ceslaum Rydzewski, Auxiliarem Exc. P. D. Stanislai Kostka Lukomski, Episcopi Lomżensis.

Bidensem, Aloysium Willinger, iam Episcopum Poncensem, Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Philippi Scher, Episcopi Montereyensis Fresnensis.

Petriculanum, Albertum Fletcher, iam Episcopum Samiensem.

Lucknowensem, Albertum Conradum De Vito.

Ucrensem, Bernardum Stewart, Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Ioannis Mac Carty, Episcopi Sandhurstensis.

Themisonensem, Petrum Bonneau, Vicarium Apostolicum de Douala.

Turuzitanum, Dionysium Eugenium Hurley, Vicarium Apostolicum Natalensem.

Maxulitanum, Franciscum Jedwabski, Auxiliarem Exc. P. D. Valentini Dymek, Archiepiscopi Posnaniensis.

Trocmadianum, Carolum Pekala, Auxiliarem Exc. P. D. Ioannis Stepa, Episcopi Tarnoviensis.

Malacensem, Michaëlem Olçomendy.

Chimsciensem, dioecesi noviter erecta, Leopuldum Brellinger.

Sufetulensem, Iosephum Cabana, Vicarium Apostolicum Ugandensem.

Vallensem in Lucania, Dominicum Savarese.

Ruspensem, Iosephum Carrol Mc Cormick, Auxiliarem Emi P. D. Dionysii S. R. E. Cardinalis Dougherty, Archiepiscopi Philadelphiensis.

Fulginatensem, Secundum Chiocca.

Nuorensem, Iosephum Melas.

Lodzensem, Michaëlem Klepacz.

Fussalensem, Franciscum Aldegunde Dorrego, Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Iosephi Betanzos, Vicarii Apostolici Marroquiensis.

Cyrenensem, Antonium di Tommaso, iam Episcopum Uritanum.

Menevensem, Ioannem Petit.

Calydoniensem, Ioannem Baptistam Neühäusler, Auxiliarem Emi P. D. Michaëlis S. R. E. Cardinalis de Faulhaber, Archiepiscopi Monacensis et Frisingensis.

Achadensem, Iacobum Fergus.

Wichitensem, Marcum Carroll.

Irenopolitanum in Cilicia, Allen Iacobum Babcok, Auxiliarem Emi P. D. Eduardi S. R. E. Cardinalis Mooney, Archiepiscopi Detroitensis.

Dacchensem, Laurentium Leonem Graner.

Araxensem, Ioannem Baptistam Fauret, Vicarium Apostolicum de Loango.

Aspendiensem, Iosephum Futy, Vicarium Apostolicum de Antsirabé.

Attalensem in Pamphylia, Ioannem Batiot, Vicarium Apostolicum de Majunga.

Carianum, Renatum Van Heusdem, Vicarium Apostolicum Sakaniensem.

Tarbiensem et Lourdensem, Petrum Théas, iam Episcopum Montis Albani.

Suessionensem, Petrum Augustinum Douillard.

Ambianensem, Albertum Droulers.

Myrinensem, Alphridum Ancel, Auxiliarem Emi P. D. Petri S. R. E. Cardinalis Gerlier, Archiepiscopi Lugdunensis.

Samiensem, Antonium Aloysium Weber, iam Episcopum Litomericensem.

III – RELATIO CAUSAE CANONIZATIONIS

Reverendissimus Cardinalis Salotti, Congregationis Rituum Praefectus, impetrata Beatissimi Patris venia, disertum sermonem habuit de vita et miraculis Beati Iosephi Cafasso, Confessoris, Sacerdotis saecularis, Moderatoris Collegii ecclesiastici Taurinensis; Beati Ludovici Mariae Grignion de Montfort, Confessoris, Sacerdotis, Fundatoris Presbyterorum Missionariorum Societatis Mariae et Filiarum Sapientiae; Beati Michaëlis Garicoïts, Confessoris, Sacerdotis, Fundatoris Societatis Presbyterorum Sacratissimi Cordis Iesu; Beati Nicolai De Flüe, Confessoris, Eremitae Helvetici; et Beatae Catharinae Labouré, Virginis, e Societate Puellarum caritatis Sancti Vincentii a Paulo; ac recensuit acta universa, quae in causa beatificationis et canonizationis eorumdem Beatorum et dictae Beatae Sacrorum Rituum Congregatio, praevio accurato examine, admisit et adprobavit.

Relatione expleta, Ssmus Dominus Noster Revmorum Patrum Cardinalium singillatim suffragia exquisivit, quae singuli stantes apertoque capite reddiderunt.

IV – POSTULATIO PALLIORUM

Tum Exc. P. D. Iacobus Lercaro personaliter institit pro Pallio suae metropolitanae Ecclesiae Ravennatensis.

Per Procuratores autem facta est postulatio Palliorum ab Ecclesiis metropolitanis: *Fuceuvensi* (noviter erecta), *Hancheuvensi* (noviter erecta), *Nanciamensi* (noviter erecta), *Sancti Ludovici, Indianopolitana, Acheruntina et Materanensi, Casheliensi* (per successionem), *Compsana, Truxillensi, Pragensi, Dubuquensi* (per successionem), *Granatensi, Chaefomensi* (noviter erecta), *Portalegrensi in Brasilia, Sancti Ludovici in Maragnano, Birmingamiensi*: item ab archiepiscopali *Amalphitana*, atque (ex privilegio) ab episcopalibus *Tarbiensi et Lourdensi* ac *Suessionensi.*

II

CONSISTORIUM PUBLICUM

Secreto peracto Consistorio, habitum est in eadem Aula *Consistorium publicum* pro solemni peroratione Causae Canonizationis Beatorum et Beatae, de quibus actum fuit in praecedenti Consistorio secreto. Perorationem peregerunt Illmi Domini Sacrae Aulae Consistorialis Advocati: Aloisius Philippus Re, pro causa Beati Iosephi Cafasso; Franciscus Xaverius Parisi, pro causa Beati Ludovici Mariae Grignion de Montfort; Ioannes Baptista Ferrata, pro causa Beati Michaëlis Garicoïts; Aloisius Philippus Re, pro causa Beati Nicolai de Flüe; Camillus Corsanego, pro causa Beatae Catharinae Labouré.

Nomine vero Sanctitatis Suae, Illmus et Revmus Dominus Antonius Bacci, Secretarius a Brevibus ad Principes, haec respondit:

« Dum nonnulli hodie temerario ausu conantur intaminatam Iesu Christi Sponsam turpitudinis maculis aspergere, valde procul dubio opportunum est eius splendorem sanctitudinis, quae una ex notis est, quibus per omne aevum vera internoscitur Ecclesia, in nova fulgentissimaque luce poni. Id eveniet profecto si proxime — ut omnibus in votis est — Beati Caelites quinque, quorum vos causam ex credito munere hoc in amplissimo consessu egistis, in Sanctorum referentur album ».

« Ii quidem, etsi diverso tempore diversaque fulsere luce, omnes tamen catholicae religionis gloriam praedicant; ac per sua quisque praeclara facinora non modo aequalibus, sed posterioris etiam aetatis hominibus in exemplum praelucent. Etenim Ludovicus Maria Grignion de Montfort, Michaël Garicoïts ac Iosephus Cafasso luculentissime testantur divinam caritatem, si mortalium animos urgeat, moltorum posse mulcere aerumnas, pacare anxitudines, componere discordias; eosque, etsi terrenis distentos rebus, etsi peccatis obcallatos pluribus, atque in vitia misere pronos, ad caelestia erigere et ad virtutem revocare ».

« Docet Nicolaus De Flüe vitae sanctimoniam, ad Evangelicam perfectionem conformatam, amorem Patriae non minuere, sed augere quam maxime, suisque civibus immensa beneficia parere ».

« Admonet denique Beata Catharina Labouré summum esse Deo dicatae virginitatis pretium ac praemium, atque flagrantem in Deiparam pietatem auspicium exsistere caelestis assequendae beatitatis ».

« Valde igitur avet Augustus Pontifex petitioni vestrae vestrisque votis concedere; verumtamen, ut omnia ex translaticio more agantur, non ante fallentem numquam sententiam suam laturus est, quam in Consisto-

rio *Semipublico,* quod dicitur, omnes, qui aderunt, Patres Cardinales, Archiepiscopi et Episcopi, alii ex aliis servato ordine, mentem quisque suam patefecerint ».

« Interea vero per me vos adhortatur omnes, ut, admotis ad Deum precibus, uberius usque lumen e supernis sedibus ad gravissimam eiusmodi decernendam causam impetretis ».

CONSTITUTIO APOSTOLICA

DE STATIBUS CANONICIS INSTITUTISQUE SAECULARIBUS CHRISTIANAE PERFECTIONIS ADQUIRENDAE.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Provida Mater Ecclesia, quanto studio maternoque affectu contenderit, ut suae praedilectionis filios,[1] qui totam vitam Christo Domino mancipantes, Ipsum per viam consiliorum libere et ardue sequuntur, tam coelesti proposito et angelica vocatione [2] dignos iugiter redderet ac eorum vivendi rationem sapienter ordinaret, frequentissima Pontificum, Conciliorum, Patrum documenta et monumenta testantur, atque integer historiae ecclesiasticae cursus omnisque canonicae disciplinae ratio, ad nostra usque tempora, luculenter demonstrat.

Profecto, inde a primis rei christianae incunabulis, Christi [3] et Apostolorum doctrinam atque exempla ad perfectionem allicientia,[4] Ecclesia reapse magisterio illustrare sategit, secure docendo qua ratione vita perfectioni dicata ducenda esset apteque componenda. Opera autem ministerioque suo ita impense plenam Christo deditionem et consecrationem fovit et propagavit, ut primis temporibus communitates christianae consiliis evangelicis bonam terram semini paratam optimosque fructus se-

[1] Pius XI, *Nuncium radiophonicum,* 12 febr. 1931 (ad religiosos). Cfr. *AAS,* XXIII (1931), p. 67.

[2] Cfr. Tertullianus, *Ad uxorem,* lib. I, c. IV (ML, 1, 1281); Ambrosius, *De virginibus,* I, 3, 11 (ML. 16, 202); Eucherius Lugdun., *Exhortatio ad Monachos,* 1 (ML. 50, 865); Bernardus, *Epistola CDXLIX* (ML. 182, 641); id., *Apologia ad Guillelmum,* c. X (ML. 182, 912).

[3] Mt. XVI, 24; XIX, 10-12, 16-21; Mc. X, 17-21, 23-30; Lc. XVIII, 18-22, 24-29; XX, 34-36.

[4] *1 Cor.* VII, 25-35, 37-38, 40; Mt. XIX, 27; Mc. X, 28; Lc. XVIII, 28; *Act.* XXI, 8-9; *Apoc.* XIV, 4-5.

cure promittentem ultro offerebant,[5] pauloque post, ut ex Patribus Apostolicis et antiquioribus ecclesiasticis scriptoribus facile comprobari potest,[6] in diversis ecclesiis vitae perfectionis professio adeo iam floruerit, ut ipsius sectatores, veluti ordinem classemque socialem variis nominibus — ascetarum, continentium, virginum, aliisque — clare recognitam et multis probatam atque honoratam,[7] in ecclesiasticae societatis sinu inciperent constituere.

Saeculorum decursu, Ecclesia Christo Sponso fidelis sibique semper constans, sub Spiritu Sancti ductu, continuato certoque incessu, usque ad conditum hodiernum Canonici Iuris Codicem status perfectionis disciplinam pedetemptim evolvit. In illos materne inclinata, qui animo volenti diversis formis externe ac publice vitae perfectionem profitebantur, eisdem omnimodis in tam sancto proposito, duplici respectu favere numquam destitit. Singularem in primis, semper tamen coram Ecclesia et publica ratione factam, perfectionis professionem — ut priscam illam ac venerandam, quae liturgice peragebatur, virginum benedictionem et consecrationem [8] — Ecclesia ipsa non solum recepit ac recognovit, sed sapienter sanxit strenueque defendit, plures etiam eidem attribuens canonicos effectus. Praecipuus tamen Ecclesiae favor diligentiorque cura, erga illam perfectionis plenam professionem strictius publicam, a primis temporibus, post pacem constantinianam adeptam, iure meritoque conversa sunt atque exercita, quae in societatibus collegiisque emittebatur ex ipsius venia, approbatione, iussu, erectis.

Quam arcte atque intrinsece, historia sanctitatis Ecclesiae et aposto-

[5] Lc. VIII, 15; *Act.* IV, 32, 34-35; *1 Cor.* VII, 25-35, 37-38, 40; Eusebius, *Historia ecclesiastica*, III, 39 (MG. 20, 297).

[6] Ignatius, *Ad Polycarp.*, V (MG. 5, 724); Polycarpus, *Ad Philippen.*, V, 3 (MG. 5, 1009); Iustinus Philosophus, *Apologia I pro christianis* (MG. 6, 349); Clemens Alexandrinus, *Stromata* (MG. 8, 224); Hyppolytus, *In Proverb.* (MG. 10, 628); id., *De Virgine Corinthiaca* (MG. 10, 871-874); Origenes, *In Num., hom.* 2, 1 (MG. 12, 590); Methodius, *Convivium decem virginum* (MG. 18, 27-220); Tertullianus, *Ad uxorem*, lib. I, c. VII-VIII (ML. 1, 1286-1287); id., *De resurrectione carnis*, c. VIII (ML. 2, 806); Cyprianus, *Epistola XXXVI* (ML. 4, 327); id., *Epist. LXII*, II (ML. 4, 366); id., *Testimon. adv. iudaeos*, lib. III, c. LXXIV (ML. 4, 771); Ambrosius, *De viduis*, II, 9 et sqq. (ML. 16, 250-251); Cassianus, *De tribus generibus monachorum*, V (ML. 49, 1094); Athenagoras, *Legatio pro christianis* (MG. 6, 965).

[7] *Act.* XXI, 8-10; cfr. Ignatius Antioch., *Ad Smyrn.*, XIII (MG. 5, 717); id., *Ad Polyc.*, V (MG. 5, 723); Tertullianus, *De virginibus velandis* (ML. 2, 935 sqq.); id., *De exhortatione castitatis*, c. VII (ML. 2, 922); Cyprianus, *De habitu virginum*, II (ML. 4, 443); Hieronimus, *Epistola LVIII*, 4-6 (ML. 22, 582, 583); Augustinus, *Sermo CCXIV* (ML. 38, 1070); id., *Contra Faustum Manichaeum*, lib. V, c. IX (ML. 42, 226).

[8] Cfr. Optatus, *De schismate donatistarum*, lib. VI (ML. 11, 1071 sqq.); *Pontificale Romanum*, II: *De benedictione et consecratione virginum*.

latus catholici, cum historia fastisque vitae religiosae canonicae, Spiritus Sancti iugiter vivificantis gratia, mira varietate in dies subcrescentis et nova magis magisque altiore atque firmiore unitate roboratae, coniuncta sit, in comperto apud omnes est. Nihil mirum, si Ecclesia, etiam in iuris provincia, agendi rationem fideliter retinens, quam providens Sapientia Dei clare innuebat, ita statum canonicum perfectionis, consulto prosequuta fuerit et ordinaverit, ut iure meritoque supra ipsum, aedificium ecclesiasticae disciplinae, tamquam supra unum ex angularibus lapidibus superaedificare voluerit. Hinc, in primis status publicus perfectionis inter tres praecipuos ecclesiasticos status recensitus fuit, atque ex ipso Ecclesia secundum personarum canonicarum ordinem gradumque unice petivit (c. 107). Res sane digna quae attente ponderetur : dum alii duo canonicarum personarum ordines, scilicet clericorum et laicorum, divino iure, cui ecclesiastica adiungitur institutio (cc. 107, 108, § 3), ex Ecclesia petuntur, quatenus ipsa est Societas hierarchice constituta et ordinata ; haec media, inter clericos et laicos, religiosorum classis, quae utrisque clericis et laicis communis esse potest (c. 107), ex arcta peculiarique relatione ad Ecclesiae finem, sanctificationem nempe, efficaciter, rationibusque adaequatis prosequendum, tota desumitur.

Neque haec fuerunt satis. Ne professio publica ac solemnis sanctitatis frustraretur atque in cassum cederet, Ecclesia, hunc canonicum perfectionis statum, semper maiore rigore in societatibus recognoscere tantum voluit ab ipsa erectis atque ordinatis, scilicet in Religionibus (c. 488, 1°), quarum generalis forma et ratio, post maturum lentumque examen, magisterio suo probaverat, quorum in singulis casibus institutum atque statuta non solum doctrinaliter et abstracte, semel iterumque ad trutinam revocaverat, sed facto et reapse experta erat. Haec in iure Codicis ita sunt severe et absolute definita, ut nullo in casu, ne per exceptionem quidem, admittatur canonicus status perfectionis, nisi ipsius professio in Religione emittatur ab Ecclesia approbata. Denique, canonica status perfectionis, qua status publici, disciplina, ita ab Ecclesia sapienter ordinata fuit, ut pro Religionibus clericalibus, in illis generatim, quae clericalem religiosorum vitam respiciunt, Religiones vice dioeceseos fungerentur, et adscriptio Religioni, incardinationis clericalis dioecesi locum obtineret (cc. 111 § 1, 115, 585).

Postquam Codex Pianus-Benedictinus, in Parte Secunda Lib. II Religiosis dicata, diligenter collecta, recognita, atque accurate expolita Religiosorum legislatione, statum canonicum perfectionis, sub respectu etiam publico, multipliciter confirmaverat atque inceptum opus Leo-

nis XIII f. m. in sua immortali Constitutione « Conditae a Christo »[9] sapienter perficiendo, Congregationes votorum simplicium inter stricte sumptas Religiones admiserat, nihil in disciplina status canonici perfectionis addendum esse videbatur. Ecclesia tamen, magna qua gaudet animi mentisque largitate, tractuque vere materno, brevem titulum legislationi religiosae, veluti peropportuni complementi gratia, adiungendum censuit. In ipso (tit. XVII, Lib. II) ad statum canonicum perfectionis, satis plene Ecclesia aequiparare statuit Societates, de ipsa et frequenter etiam de civili societate optime meritas, quae quamvis aliquibus iuridicis sollemnitatibus ad statum perfectionis canonicum completum necessariis, ut votis publicis (cc. 488, 1° et 7°; 487), carerent, tamen in ceteris quae ad vitam perfectionis substantialia reputantur, veris Religionibus arcta similitudine et veluti necessitate coniunguntur.

His omnibus sapienter, prudenter ac peramanter ordinatis, amplissime provisum fuerat animarum multitudini, quae relicto saeculo amplecti cuperent novum statum canonicum stricte dictum, perfectioni adquirendae unice atque ex integro consecratum. Verum benignissimus Dominus, qui absque personarum acceptione,[10] omnes fideles semel iterumque ad perfectionem ubique sequendam et exercendam invitavit,[11] mirabili Divinae suae Providentiae consilio disposuit ut etiam in saeculo, tot vitiis depravato, nostris praecipue temporibus, plures floruerint ac floreant animarum selectarum copiae quae, nedum perfectionis individualis studio aestuent, sed peculiari Dei vocatione in mundo manentes, optimas novas invenire possint Consociationum formas, temporum necessitatibus apprime respondentes, in quibus vitam ducere queant adquirendae christianae perfectioni admodum consentaneam.

Spiritualium Moderatorum prudentiae ac studio ex animo commendantes, singulorum nobiles perfectionis conatus, in foro interno, de Associationibus nunc solliciti sumus quae coram Ecclesia in foro, uti dicitur, externo ad vitam solidae perfectionis proprios sodales quasi manu ducere satagunt atque nituntur. Non tamen de omnibus Consociationibus hic quaestio est, quae in saeculo perfectionem christianam sincero corde sectantur, sed iis tantum, quae in interna constitutione, in hierarchica regiminis ordinatione, in plena nullisque aliis vinculis limitata deditione, quam a membris proprie dictis requirunt, in consiliorum evangelicorum professione, in ratione denique ministeria et aposto-

[9] Const. *Conditae a Christo Ecclesiae*, 8 dec. 1900: cfr. Leonis XIII *Acta*, vol. XX, pp. 317-327.

[10] *2 Par.* XIX, 7; *Rom.* II, 11; *Eph.* VI, 9; *Col.* III, 25.

[11] Mt. V, 48; XIX, 12; *Col.* IV, 12; Iac. I, 4.

latum exercendi, propius quoad substantiam accedunt ad status canonicos perfectionis, ac speciatim ad Societates absque votis publicis (tit. XVII), quamvis non vita communi religiosa, sed aliis externis formis utantur.

Hae Consociationes, quae inde « Institutorum saecularium » nomine venient, non sine speciali Divinae Providentiae afflatu, primo elapsi saeculi dimidio condi ceperunt, ut fideliter « consilia evangelica in saeculo sequerentur et caritatis officia maiore libertate obirent, a quibus per temporum nequitiam exercendis, religiosae familiae aut paene aut omnino prohibebantur ».[12] Cum antiquiora eiusmodi Instituta bonum de se specimen dederint, et operibus factisque satis semperque magis comprobarent per severam prudentemque suorum sodalium selectionem, per accuratam satisque longam eorum formationem, per adaequatam, firmam simul et agilem vitae ordinationem, etiam in saeculo peculiari Dei vocatione favente, divinaeque gratiae auxilio, obtineri certo posse satis strictam atque efficacem suipsius, non internam tantum sed externam et fere religiosam, Domino consecrationem, et instrumentum valde opportunum penetrationis et apostolatus haberi, hac multiplici de causa « istae fidelium Societates, non secus ac verae religiosae Congregationes a Sancta Sede laudatae » non semel fuerunt.[13]

Ex felici horum Institutorum incremento in dies clarius apparuit quam multiplici respectu eadem in efficax Ecclesiae et animarum subsidium verti possent. Ad vitam perfectionis semper et ubique serio ducendam; ad ipsam etiam in pluribus casibus amplectendam in quibus vita religiosa canonica possibilis vel conveniens non erat; ad impensam familiarum, professionum ac civilis societatis christianam renovationem per contactum intrinsecum et quotidianum cum vita perfecte et omnino sanctificationi consecrata; ad multiformem apostolatum et ad ministeria exercenda locis, temporibus et rerum adiunctis sacerdotibus religiosisque vetitis, vel imperviis, haec Instituta adhiberi et converti facile possunt. Ex adverso, experientiâ comprobatum est difficultates ac pericula non defuisse, quae haec perfectionis vita libere ducta, et absque externo religiosae vestis subsidio, communisque conviventiae auxilio, absque vigilantia Ordinariorum, a quibus reipsa facile ignorari poterat, Superiorumque, qui non raro longe aberant, interdum, immo et faciliter secum ferebat. Disputari etiam coeptum fuit de natura iuridica horum Institutorum, et de Sanctae Sedis mente in illis approbandis.

[12] S. C. Episcoporum et Regularium dec. *Ecclesia Catholica*, d. 11 augusti 1889: cfr *ASS*, XXIII, 634.

[13] Ibid.

Heic opportunum ducimus mentionem facere illius Decreti « Ecclesia Catholica », quod Sacra Congregatio Episcoporum et Regularium edidit, et die XI mensis Augusti a. MDCCCLXXXIX a Decessore Nostro im. mem. Leone XIII confirmatum fuit.[14] In ipso non vetabatur horum Institutorum laudatio et approbatio, edicebatur tamen Sacram Congregationem, quando haec Instituta laudabat vel approbabat, ea voluisse laudare et approbare, non quidem ut Religiones votorum solemnium, aut veras religiosas Congregationes votorum simplicium, sed tantum ut pias sodalitates, in quibus, praeter alia, quae iuxta hodiernam Ecclesiae disciplinam desiderantur, religiosa professio proprie dicta non emittitur, sed vota, si quae fiant, privata censentur, non publica, quae nomine Ecclesiae a legitimo Superiore acceptantur. Haec insuper sodalitia — ita addebat Sacra eadem Congregatio —, sub hac essentiali conditione laudantur vel approbantur, quod plene perfecteque Ordinariis innotescant cuiusque suis, ac eorum omnino subsint iurisdictioni. Haec Sacrae Congregationis Episcoporum ac Regularium praescripta ac declarationes, ad effingendam naturam horum Institutorum opportune contulerunt, eorumque evolutionem atque progressum ordinaverunt quin tamen impedirent.

Nostro hoc saeculo Instituta saecularia multiplicata silenter sunt, pluresque, satis inter se diversas, formas sive autonomas, sive diversimode Religionibus Societatibusve unitas induerunt. De ipsis nihil cavit Apostolica Constitutio « Conditae a Christo », quae tantum de Congregationibus religiosis fuit sollicita. Codex etiam Iuris Canonici consulto de his Institutis siluit, et quae pro ipsis essent constituenda, cum adhuc matura non viderentur, reliquit futurae legislationi.

Haec omnia Nobiscum, pro conscientiae Nostrae officio, et pro paterna illa dilectione qua erga animas ferimur, quae in saeculo tam generose sanctitatem sectantur, semel iterumque considerantes; itemque eo consilio ducti ut sapiens nempe ac severa fieri valeat Societatum discriminatio, illaque tantum ut vera Instituta agnoscantur, quae plenam perfectionis vitam authentice profiteantur; ut pericula vitentur erectionis novorum semper Institutorum — quae non raro imprudenter atque inconsulto conduntur —; ut illa autem Instituta, quae approbationem mereantur, talem obtineat peculiarem iuridicam ordinationem, quae eorum naturae finibus, adiunctis apte pleneque respondeant, id ipsum pro Institutis saecularibus perficere cogitavimus ac decrevimus, quod im. mem. Decessor Noster Leo XIII pro Congregationibus votorum simplicium

[14] Ibid.

per Apostolicam Constitutionem « Conditae a Christo » tam prudenter atque sapienter praestitit. Igitur statutum generale Institutorum saecularium, quod a Suprema Sacra Congregatione Sancti Officii ad competentiam suam quod spectat, examinatum diligenter fuerat et a Sacra Congregatione de Religiosis accurate, iussu ductuque Nostro, ordinatum ac expolitum fuit, per praesentes has Litteras approbamus; atque ea omnia, quae sequuntur, Apostolica auctoritate Nostra declaramus, decernimus ac constituimus.

Hisce autem ut supra constitutis, ad ea omnia exsecutioni mandanda Sacram Congregationem de Religiosis deputamus, cum omnibus facultatibus necessariis atque opportunis.

Lex peculiaris Institutorum saecularium

Art. I

Societates, clericales vel laicales, quarum membra, christianae perfectionis adquirendae atque apostolatum plene exercendi causa, in saeculo consilia evangelica profitentur, ut ab aliis fidelium communibus Associationibus (Pars Tertia, Lib. II, C. I. C.) apte distinguantur, Institutorum seu Institutorum saecularium proprio nomine veniunt, atque huius Constitutionis Apostolicae normis subiiciuntur.

Art. II

§ 1. Instituta saecularia, cum nec tria publica religionis vota (cc. 1308 § 1 et 488, 1°) admittant, nec communem vitam seu commorationem sub eodem tecto suis membris, ad normam canonum, imponant (cc. 487 sqq. et 673 sqq.):

1° Iure, ex regula, nec sunt nec proprie loquendo dici queunt Religiones (cc. 487 et 488, 1°) vel Societates vitae communis (c. 673 § 1);

2° Religionum aut Societatum vitae communis proprio peculiarique iure non obligantur, neque ipso uti possunt, nisi quatenus aliquod huius iuris praescriptum, illius praecipue quo Societates absque votis publicis utuntur legitime ipsis, per exceptionem, accommodatum fuerit atque applicatum.

§ 2. Instituta, salvis communibus iuris canonici normis quae ipsa respiciant, tamquam proprio iure, peculiari eorum naturae et conditioni arctius respondenti, his praescriptis reguntur:

1° Generalibus huius Constitutionis Apostolicae normis, quae omnium Institutorum saecularium veluti proprium statutum constituunt:

2° Normis quas Sacra Congregatio de Religiosis, prout necessitas ferat atque experientia suffragetur, sive Constitutionem Apostolicam interpretando sive ipsam perficiendo atque applicando pro omnibus vel pro aliquibus ex his Institutis edere censuerit;

3° Particularibus Constitutionibus, ad normam Articulorum qui sequuntur (Art. V-VIII), approbatis, quae generales iuris atque peculiares supra descriptas normas (nn. 1° et 2°), singulorum Institutorum finibus, necessitatibus, adiunctis, non parum inter se diversis, prudenter accommodent.

Art. III

§ 1. Ut aliqua pia fidelium Consociatio, ad normam Articulorum qui sequuntur, erectionem in Institutum saeculare consequi valeat, haec (§§ 2-4), praeter alia communia, habeat necesse est requisita:

§ 2. Quoad vitae consecrationem et christianae perfectionis professionem.

Sodales, qui ut membra strictiore sensu sumpta, Institutis adscribi cupiunt, praeter illa pietatis et abnegationis exercitia, quibus omnes, qui ad perfectionem vitae christianae adspirant, incumbant necesse est, ad ipsam peculiaribus etiam rationibus, quae hic recensentur, efficaciter tendere debent:

1° Professione nempe coram Deo facta coelibatus et castitatis perfectae, quae voto, iuramento, consecratione in conscientia obliganti, ad normam Constitutionum, firmetur;

2° Obedientiae voto vel promissione, ita ut stabili vinculo ligati totos Deo et caritatis seu apostolatus operibus se dedicent, et in omnibus sub manu et ductu semper moraliter sint Superiorum, ad normam Constitutionum;

3° Paupertatis voto vel promissione, vi cuius bonorum temporalium usum non liberum habeant, sed definitum ac limitatum, ad normam Constitutionum.

§ 3. Quoad incorporationem Sodalium Instituto proprio et quoad vinculum ex ipsa ortum.

Vinculum quo Institutum saeculare et ipsius membra, proprie dicta, inter se coniungi oportet, debet esse:

1° Stabile, ad normam Constitutionum, sive perpetuum sive temporarium, elapso tempore renovandum (c. 488, 1°);

2° Mutuum ac plenum, ita ut, ad normam Constitutionum, Sodalis se totum Instituto tradat, et Institutum de Sodali curam gerat atque respondeat.

§ 4. Quoad communes Institutorum saecularium sedes ac domos.

Instituta saecularia, etsi communem vitam seu commorationem sub eodem tecto suis membris ad normam iuris non imponant (Art. II, § 1), tamen pro necessitate, vel utilitate unam vel plures communes domos habere oportet, in quibus:

1° Residere valeant qui Instituti regimen, supremum praecipue vel regionale, exercent;

2° Commorari vel ad quas convenire queant Sodales, ad institutionem accipiendam et complendam, ad exercitia spiritualia peragenda et ad alia huiusmodi;

3° Recipi possint Sodales, qui ob infirmam valetudinem, vel ob alia rerum adiuncta sibi providere non valeant, vel quibus non expediat, ut apud se vel apud alios ipsi privatim remaneant.

Art. IV

§ 1. Instituta saecularia (Art. I) a Sacra Congregatione de Religiosis dependent, salvis iuribus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, ad normam c. 252 § 3, quoad Societates et Seminaria Missionibus destinata.

§ 2. Consociationes, quae rationem non habent seu plene finem non profitentur in Art. I descriptum, illaeque etiam, quae aliquo ex elementis carent in Art. I et III huius Constitutionis Apostolicae recensitis, iure reguntur Associationum fidelium, de quibus in cc. 684 sqq. et a Sacra Congregatione Concilii dependent, salvo praescripto c. 252 § 3, quoad territoria Missionum.

Art. V

§ 1. Instituta saecularia Episcopi, non autem Vicarii Capitulares vel Generales condere et in personam moralem, ad normam c. 100 §§ 1 et 2, erigere possunt.

§ 2. Ea tamen Instituta Episcopi ne condant neque condi sinant, inconsulta Sacra Congregatione de Religiosis, ad normam c. 492 § 1 et Art., qui sequitur.

Art. VI

§ 1. Ut Episcopis, de erectione Institutorum ad normam Art. V § 2 in antecessum consulentibus, Sacra Congregatio de Religiosis licentiam concedat eadem erigendi, de iis, congrua congruis ipsius iudicio referendo, edoceri debet, quae pro erectione Congregationis Societatisve vitae communis iuris dioecesani in Normis ab eadem Sacra Congregatione impertitis definiuntur (nn. 3-5) atque de aliis quae ex stilo et praxi eiusdem Sacrae Congregationis inducta sunt, vel in posterum inducentur.

§ 2. Obtenta ab Episcopis Sacrae Congregationis de Religiosis licentia, nihil obstabit quominus, ipsi iure proprio uti libere possint et erectionem peragere. De erectione peracta officiale nuntium eidem Sacrae Congregationi Episcopi mittere ne omittant.

Art. VII

§ 1. Instituta saecularia, quae approbationem vel laudis decretum a Sancta Sede consequuta fuerint, iuris pontificii efficiuntur (cc. 488, 3°; 673 § 2).

§ 2. Ut Instituta saecularia iuris dioecesani laudis vel approbationis decretum consequi valeant, illa generatim, congrua congruis Sacrae Congregationis de Religiosis iudicio referendo, requiruntur quae ex Normis (nn. 6 sqq.) et ex eiusdem Sacrae Congregationis stilo ac praxi pro Congregationibus et Societatibus vitae communis praescripta et definita sunt, vel in posterum definientur.

§ 3. Ad horum Institutorum eorumque Constitutionum primam, ulteriorem, si casus ferat, ac definitivam approbationem ita procedatur:

1° Causae, de more paratae et unius saltem Consultoris voto ac dissertatione illustratae, in Consultorum Commissione, sub ductu Excmi eiusdem Sacrae Congregationis Secretarii aliusve ipsius vices gerentis, prima fiet disceptatio;

2° Inde res tota, praeside Emo Sacrae Congregationis Cardinali Praefecto, atque invitatis ad causam diligentius excutiendam, prout necessitas seu utilitas suggerat, peritis seu peritioribus Consultoribus, pleni Sacrae Congregationis Congressus examini ac decisioni subiiciatur;

3° Congressus resolutio ab Emo Cardinali Praefecto vel ab Excmo Secretario Audientia Ssmo Domino referenda Ipsiusque supremo iudicio submittenda erit.

Art. VIII

Instituta saecularia, praeterquam propriis, si quae adsint vel in posterum ferentur legibus, ad normam iuris pro non exemptis Congregationibus et Societatibus vitae communis vigentis, Ordinariis locorum subiecta sunt.

Art. IX

Regimen internum Institutorum saecularium hierarchice ad instar regiminis Religionum et Societatum vitae communis, congrua congruis eiusdem Sacrae Congregationis iudicio referendo, pro ipsorum Institutorum natura, finibus, et adiunctis ordinari potest.

Art. X

Quoad iura et obligationes Institutorum, quae condita iam sunt et ab Episcopis, consulta Sancta Sede, vel ab ipsa Sancta Sede fuerunt approbata, hac Constitutione Apostolica nihil immutatur.

Haec edicimus, declaramus ac sancimus, decernentes pariter Apostolicam hanc Constitutionem firmam, validam et efficacem semper esse ac fore, suosque plenos et integros effectus sortiri atque obtinere, contrariis quibuslibet non obstantibus, peculiarissima etiam mentione dignis. Nulli igitur hominum liceat hanc Constitutionem a Nobis promulgatam infringere, vel eidem temerario ausu contraire.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die II Februarii, Purificationi Beatae Virginis Mariae sacra, anno MDCCCCXXXXVII, Pontificatus Nostri octavo.

PIUS PP. XII

ALLOCUTIO

*Ad Excmum Virum Carolum Hélou, primum Reipublicae Libanensis Legatum extra ordinem liberis cum mandatis, Summo Pontifici Litteras publicas porrigentem.**

Monsieur le Ministre,

Voici que, pour la première fois au cours de l'histoire, il est donné à un Pontife Romain de saluer ici un fils du Liban, appelé à représenter officiellement au centre de la Chrétienté cette noble Patrie qui, après de longs siècles des vicissitudes les plus diverses, à la suite d'une période si chargée des événements les plus extraordinaires, vient d'obtenir la plénitude de sa liberté et de son indépendance.

Les paroles mêmes, par lesquelles Votre Excellence Nous présentait, il y a un instant, ses Lettres de créance, sont pour Nous la preuve la plus évidente que le choix de Monsieur le Président de la République Libanaise s'est arrêté sur une personnalité qui, dans les circonstances exceptionnelles de l'heure présente, sait voir en sa haute charge, par dessus même l'importante fonction qui lui est assignée, une providentielle mission.

Profondément pénétré de la grandeur du rôle qui vous incombe, vous

* Habita die 17 Martii a. 1947.

prenez possession de votre poste d'Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire près le Saint-Siège et vous en abordez les responsabilités avec une conviction et une conscience, dont tous les citoyens de la jeune République, sans distinction de communautés ethniques, sauront apprécier la juste valeur et la véritable dignité.

Dans l'inauguration des relations officielles directes et permanentes entre le Saint-Siège et le Liban, Votre Excellence tient à voir, non pas une innovation, mais bien la continuation, le progrès, en conformité avec l'esprit moderne, de rapports qui, en réalité, remontent aux premières origines de l'ère chrétienne.

Les termes, dans lesquels vous vous êtes exprimé, Nous ont fait éprouver, Monsieur le Ministre, le très vif plaisir de constater que les principes proclamés par ce Siège Apostolique et par Nous-même comme base morale d'une paix véritable et d'une équitable collaboration des peuples, y compris les petits et les faibles, ont trouvé, dans le cœur des Libanais, un profond et reconnaissant écho.

De l'issue de la lutte pour la suprématie du droit dépend la montée ou la décadence des peuples.

Il est temps, grand temps que la supputation mathématique des ressources respectives de la force matérielle cède le pas à la mesure des valeurs morales, devant lesquelles le fort lui-même n'a qu'à s'incliner, si l'on veut affranchir les Nations du cauchemar de nouveaux conflits pour l'avenir et leur frayer la route vers le retour au bien-être.

Nul n'a plus d'intérêt à cette transformation de la mentalité que les Etats qu'on appelle les « petits ».

Mais ces « petits » savent montrer par de glorieux exemples que, eux aussi, et précisément comme tels, peuvent être les pionniers d'un authentique et lumineux progrès.

Plaise à Dieu, Monsieur le Ministre, que dans cet acheminement vers une morale supranationale plus pure, votre Nation ait aussi à jouer un rôle bienfaisant et efficace !

De ce rôle qui lui est réservé, Nous pouvons, croyons-Nous, signaler entre autres un trait caractéristique. Les coteaux et les terrasses, chargés d'une splendide végétation, luxuriante et variée, par lesquels le Liban s'abaisse en pente douce vers la mer, Nous semblent offrir une image de son antique civilisation qui, riche de fruits heureux, descend jusqu'à la génération actuelle depuis la lointaine et florissante époque des Phéniciens, offrant à l'histoire l'exemple d'un peuple toujours, et aujourd'hui encore, très ouvert à toute saine nouveauté. Ce double caractère de parfaite maturité et de souple adaptation, joint à la fermeté du senti-

ment essentiellement religieux, unanime dans le culte d'un Dieu personnel, font de ce même peuple un solide rempart contre les assauts de l'athéisme, destructeur de toute civilisation. Grâce à l'heureuse conjonction de ces trois éléments à sa base spirituelle, la République du Liban, à présent dans l'épanouissement et la vigueur de sa jeunesse, forme un précieux trait d'union entre le monde de l'occident et celui de l'orient.

Ainsi votre Patrie, comparable, dans la variété de ses éléments ethniques et linguistiques à l'aigle aux ailes chatoyantes de mille couleurs que le prophète Ezéchiel vit planer au-dessus du Liban [1] semble, Monsieur le Ministre, appelée par vocation singulière à réaliser cette douce et fraternelle communauté de vie, dont parle le Psalmiste,[2] même entre membres différents par l'origine et par la pensée. L'exemple vivant d'un si précieux sentiment fraternel, si favorable au bien commun de tous, pourrait être, au milieu des agitations du Proche Orient, d'une noble et instructive signification.

Aussi caressons-Nous la belle espérance de voir tous les catholiques Libanais des différents rites, en plein accord avec les maximes de l'Evangile, et selon Nos propres intentions qui toutes visent à la réconciliation des peuples et à l'établissement d'une paix assurée, unir leurs efforts en vue de pénétrer, d'imprégner leur jeune Etat, dans la personne de tous ses fils, d'un esprit chaque jour plus conforme à cet idéal.

Le zèle des citoyens catholiques à prêter leur concours dans cet effort commun trouvera un encouragement et un stimulant puissant dans la confiance fondée qu'ils auront de voir mises à effet les assurances données au Saint-Siège à l'occasion de la reconnaissance de l'Etat Libanais et tout spécialement celles qui regardent la libre pratique de la religion, l'exercice sans entrave du magistère et de la juridiction ecclésiastique, la protection de la famille chrétienne, l'éducation intellectuelle et morale de la jeunesse en harmonie avec la doctrine catholique, le droit d'association.

Avec la ferme conviction que Votre Excellence apportera dans sa nouvelle charge toutes les énergies de son intelligence, toute l'ardeur de son cœur à renforcer et aviver cette confiance, Nous lui donnons l'assurance que, de Notre côté, elle rencontrera un constant et bienveillant appui.

Veuillez, Monsieur le Ministre, transmettre à Son Excellence Monsieur le Président de la République, à son Gouvernement, à tous les

[1] Ezech. 17, 3.
[2] *Ps.* 132, 1.

groupes constituant le peuple Libanais, Notre salut et Nos vœux paternels.

La langage biblique, passé dans le domaine spirituel commun des peuples civilisés, a fait du Cèdre, dont se pare le drapeau de votre Nation, le symbole de la force, de la vitalité, de la fécondité, de la résistance tranquille aux coups de la tempête.

Cette vigueur de résistance, au sein d'un monde convulsé par les ouragans, est fonction de la force, de la profondeur, de la solidité des racines, qui s'enfoncent dans le sol des principes éternels. Car, selon l'avertissement de l'Apôtre des Gentils aux chrétiens de son temps, si la racine est sainte, les branches le seront aussi.[3]

En invoquant la protection du Très Haut sur tous ceux que le Cèdre du Liban abrite sous son ombre, Nous leur donnons à eux tous Nos chers Fils et Filles, et d'une manière particulière à Votre Excellence, comme gage des faveurs divines, Notre Bénédiction Apostolique.

NUNTIUS RADIOPHONICUS

ALUMNIS SCHOLARUM CATHOLICARUM STATUUM FOEDERATORUM AMERICAE SEPTENTRIONALIS DATUS AD SOLLICITANDAM CARITATEM ERGA PUEROS INDIGENTES EUROPAE ET ASIAE ORIENTALIS, NE FAME PEREANT.*

Our loving greetings to you, dear children of the Catholic schools of America. You are more than two million strong in the elementary classes. Add to your number another half milion of your older brothers and sisters in the High Schools and Colleges, and what a massive testimony you present to the faith of your mothers and fathers, to their spirit of self-denial and generosity in safeguarding that faith for you, their dearest treasures. You can never thank your parents enough for sending you to your Catholic schools, where you are being taught how to become good citizens of your country and faithful, holy children of your Church.

This is the first time We have ever addressed Our words to you, dear boys and girls; and there is a special reason why We do so now. Let Us tell you what it is. You are very happy in your beautiful schools, some small, some very big. You have light and heat, and all the books you need to learn your lessons well. When school is over, you put on your warm over-coats, wrap up well and go out to play even in the

[3] Cfr. *Rom.* 11, 16.

* Datus die 19 mensis Februarii a. 1947.

snow; because your shoes and stockings are strong and protect you securely against the cold and wet. When evening comes, you will sit down to a warm supper that mother has prepared to make you grow up healthy and happy.

But you must know that there are other millions of children here in Europe and out in the far East, whose life is very different. They are young boys and girls just your age, and they too should be growing up happy and healthy. Instead, they are falling victims to dread disease, they are hungry, some of them are starving, and many of them are going to die so very young. They shiver in the cold; their clothes are thin and worn; many have only rags to cover their frail bodies, have no stockings, no shoes. And their mothers, who love them just as much as your mothers love you, can give them only a little bite to eat at the end of the day.

What is sadder, thousands of these children have no fathers or mothers to take care of them. They died during the terrible war; and these children now walk the city streets, wander over country roads little conscious of the perils around them, and at night must look for some shelter in cold cellars or are crowded together in rude barracks, only to begin another lonesome, aimless, dangerous day when the sun comes up again.

And what dangers are awaiting them! There are often no attractive schools for them. They are not taught, as you are, by devoted religious, Sisters and Brothers, all the wonderful things about God: how He created them for Himself; how He loves them and sent His only begotten Son to redeem them and help them get to heaven; how they must love God, be good and obey the commandments of God and all that the Church teaches them. They feel that they have been abandoned; and how easily they learn to do what is very wrong.

You remember that charming scene in the life of Jesus, when the children gathered around Him and would not let Him go; and some of His friends wanted to drive them away: but He said: no, let the children be, do not prevent them from coming to me. And with love He laid His sacred hand upon their heads in blessing.

Today the millions of suffering children are looking with appealing eyes to the Vicar of Jesus. Let them come to Us; let no one hold them off. We love them all with the love of Christ, and We cannot rest so long as the pangs of hunger make them cry out for help and their immortal souls are in peril of being set upon by the enemy of God. Charitable benefactors throughout the world, and especially the Catholics of America

have sent Us thousands of tons of food and clothing, which We have been distributing among those in greatest distress. Bounteous funds have been placed at Our disposal to save the children from the street with all its evil and to provide for them a decent lodging and home, where they may be educated into honourable and God-fearing citizens. But still more is needed. That is why your bishops and priests in their untiring generosity are asking all to make yet one more effort to head off sickness and hunger and soul-starvation from the homeless, helpless, harried peoples of Europe and Asia. And We have been told that you, dear boys and girls of the elementary schools, want to do your little part in this beautiful mission of mercy. That is why We wished to speak to you today. We wished to thank you for that noble desire and to encourage you to do your best to make this drive the most successful of all.

Lent begins today, and you will be wanting to offer some little penance to the Lord you love dearly and whom you wish never to offend. This penance will allow you to save your pennies and dimes, and they will buy the bread or the medicine that will help to save the life of some less fortunate child, and protect him from the danger of sinning against. God. And how God will love you for it, and will bless you and your future and all those at home ! As a proof of Our great joy for your holy resolution to share some of your comfort and happiness with the children who have none, and a token of Our affection for each and every one of you, We will now impart to you, to your dear parents, to your devoted teachers and to all who assist in this truly Christ-like campaign the Apostolic Benediction.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

DECRETUM

DE VEXILLORUM BENEDICTIONE

Proposito dubio: « An vexilla cuiusvis civium partis (*partito politico*) benedicere liceat », Emi ac Revmi DD. Cardinales fidei moribusque tutandis praepositi, attento decreto huius Supremae, diei 31 augusti 1887, in generali consessu habito feria IV, die 5 Martii 1947, respondendum decreverunt: *Negative.*

Et sequenti feria V, die 6 eiusdem mensis et anni, Ssmus D. N. D. Pius Divina Providentia Papa XII, in Audientia Excmo Dño Adsessori S. Officii impertita, relatam Sibi Emorum Patrum resolutionem ratam habuit.

Datum Romae, ex Aedibus S. Officii, die 20 Martii 1947.

SEBASTIANUS FRAGHÌ, *Supr. S. Congreg. S. Officii Notarius.*

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

Sanctissimus Dominus Noster Pius divina Providentia Papa XII, successivis decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum:

Die 17 Februarii 1947. — Cathedrali Ecclesiae Tarbiensi et Lourdensi praefecit Exc. P. D. Petrum Théas, hactenus Episcopum Montis Albani.

— Cathedrali Ecclesiae Suessionensi R. D. Petrum Augustum Douillard, archipresbyterum parochum, e dioecesi Andegavensi.

— Cathedrali Ecclesiae Ambianensi R. D. Albertum Droulers, Moderatorem doctrinae ecclesiasticae tradendae in dioecesi Insulensi.

— Titulari episcopali Ecclesiae Myrinensi R. D. Alaphridum Ancel, ex archidioecesi Lugdunensi, Moderatorem generalem Instituti vulgo « Prado », quem deputavit Auxiliarem Emi ac Revmi P. D. Petri S. R. E. Card. Gerlier, Archiepiscopi Lugdunensis.

die 22 Martii. — Titulari episcopali Ecclesiae Aeliensi R. P. Iosephum Hascher, e Congregatione S. Spiritus, quem constituit Praelatum *nullius* Juruensem.

die 29 Martii. — Titulari episcopali Ecclesiae Parnassenae R. D. Danielem Tavares de Baeta, Thesaurarium Curiae archiepiscopalis Mariannensis, quem constituit Auxiliarem Excmi P. D. Helvetii Gomes de Oliveira, Archiepiscopi Mariannensis.

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

DECRETUM

Publici iuris iam facta Constitutione Apostolica *Provida Mater Ecclesia,* omnia diligenter parare oportet quae ad ipsius interpretationem, applicationem, complementa, necessaria seu opportuna videntur. Ideo ex Audientia Ssmi, habita ab infrascripto Cardinali huius Sacrae Congregationis Praefecto die 24 vertentis mensis Martii, specialis Commissio iurisperitorum instituitur, quae Sacrae Congregationi in illis omnibus assideat, quae ad legislationem Instituta saecularia quoquo modo respicientem et ad ipsorum Institutorum approbationem atque evolutionem spectant.

Commissarii, quibus alii, prout necessitas vel utilitas suggerat, addentur, sequentes Revmi Patres recensentur:

Revmus P. Emmanuel Suárez, Magister Generalis Ordinis Praedicatorum;

Revmus P. Ioseph Grendel, Superior Generalis Congregationis Verbi Divini;

Revmus P. Agatangelus a Langasco, Procurator Generalis Ordinis Fratrum Minorum Capuccinorum;

Revmus P. Ioseph Creusen, S. I., in Pontificia Gregoriana Universitate Iuris Canonici Professor;

Revmus P. Servus Goyeneche, C. M. F., Professor Iuris Canonici in Pontificio Athenaeo Utriusque Iuris Lateranensi;

Revmus D. Alvarus del Portillo, Procurator Generalis Instituti saecularis « Opus Dei », *a secretis*.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis de Religiosis, die 25 Martii 1947.

✠ A. Card. LAVITRANO, *Praefectus*

L. ✠ S.

† Fr. L. H. Pasetto, Archiep. tit. Iconien., *Secretarius*.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

TAURINEN.

CANONIZATIONIS B. IOSEPHI CAFASSO, CONFESSORIS, SACERDOTIS SAECULARIS COLLEGII ECCLESIASTICI TAURINENSIS MODERATORIS.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione duorum miraculorum, post indultam Eidem Beato ab Apostolica Sede Venerationem, Tuto *procedi possit ad sollemnem Eiusdem Canonizationem.*

Magna est sacerdotum dignitas ! Sacerdotibus enim Christus Dominus Ecclesiae suae regimen concredidit, ut homines ad caelestem patriam dirigant. Sacerdos itaque, ut concinne Petrus Comestor scribit, « est pastor, est et iudex, est et intercessor : pastor in Ecclesia, iudex in cathedra, intercessor in Missa ; pastor ut sane erudiat, iudex ut iuste definiat, intercessor ut pie subveniat » (P. L. 198, col. 1833).

Taurinensis Archidioecesis plures insignes sacerdotes se habere merito gloriatur, qui sub decimioctavi finem et elapso saeculo pastorali zelo, doctrina ac vitae sanctitate fulserunt; atque validum munimen contra pervadentem iansenismum constituerunt. Quoniam autem uniformis atque inconcussa doctrina valde iuvat ad efficaciter pugnandum, sollertia et ardenti horum sacerdotum zelo, quos honoris causa dignum et gratum est commemorare, sodalitas quaedam cui nomen « Amicitia Sacerdotalis » constituta fuit a P. de Diessbach eiusque valido adiutore Dei Servo Pio Brunone Lanteri, qui postea, vix pace restituta in Europa, una cum theologo Guala ecclesiasticum Collegium seu Convictum condidit, in quo triennium novensiles sacerdotes in theologiam pastoralem ac moralem ad mentem S. Alfonsi de Ligorio incumberent. B. Iosephus Cafasso, anno 1811 in oppido « Castelnuovo di Asti » natus, ad presbyteratum promotus, anno 1834 hoc Collegium ingressus est ; ubi sub theo-

logi Guala sapienti disciplina adeo in scientia ac sanctitate profecit, ut eidem theologo, unanimi bonorum plausu, in Collegio moderando, anno 1848 successerit. Inter plures magni meriti viros, qui eo regente floruerunt, S. Ioannes Bosco eminuit.

Non annis sed meritis plenus die 23 Iunii anno 1860 B. Iosephus ad Superos evolavit. Anno 1906 Pius X commissionem Introductionis causae subsignavit, Benedictus XV decretum approbationis virtutum edi iussit, Pius XI, miraculis approbatis, beatorum fastis a. 1925 eum accensuit.

Resumpta sub eodem Pontifice causa anno 1934, Ssmus D. N. Pius Pp. XII duo miracula post eius beatificationem a Deo eiusdem interventione patrata approbavit, edito a S. R. C. decreto die octava Decembris mensis elapso anno.

His approbatis, ut iuridice constet a Sacra hac Congregatione omnia servata esse quae a iure et praxi ab ea requiruntur antequam Summus Pontifex ad consistorialia acta procedat proxime ad Canonizationem spectantia in generali coetu, coram eadem Sanctitate Sua, Revmis Cardinalibus, Praelatis officialibus atque Consultoribus dubium est proponendum: *An, stante approbatione duorum miraculorum post indultam Eidem Beato venerationem,* Tuto *procedi possit ad sollemnem Eiusdem Canonizationem.* Dubium hoc ab infrascripto Cardinali S. R. C. Praefecto nec non huius causae Ponente, die 28 Ianuarii mensis, decurrentis anni fuit propositum; cui omnes unanimi favorabili suffragio responderunt.

Beatissimus vero Pater suam edere sententiam distulit ad hanc usque diem, 16 Februarii mensis, Dominicam Quinquagesimae, ut impensius divinam mentis illustrationem suis, praesentiumque precibus imploraret.

Quapropter infrascriptum Cardinalem S. C. Praefectum atque causae Ponentem, nec non R. P. Salvatorem Natucci, Fidei Promotorem generalem meque Secretarium ad Se advocavit, sacroque Eucharistico sacrificio pientissime litato, edixit: Tuto *procedi posse ad Beati Iosephi Cafasso sollemnem Canonizationem.*

Hoc autem decretum rite promulgari atque in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, d. 16 Februarii, Dominica Quinquagesimae, a. D. 1947.

✠ C. Card. Salotti, Ep. Praen., *Praefectus.*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

DECRETUM

PONTIFICIA UNIVERSITAS CATHOLICA S. PAULI IN BRASILIA ERIGITUR

Mira bonorum opulentia praeclara Sancti Pauli civitas in ditione Brasiliensi cum refulgeat, aequum est, decorum atque pulchrum, non modo materiali civium felicitati consulere, sed etiam scientia ac doctrina animis hominum excolendis prospicere, utpote qui, a Deo creati et sanguine Christi redempti, in summum spirituale bonum incessanter adspirent.

Quod consilium Eminentissimus Vir S. R. E. Cardinalis Carolus Carmelus de Vasconcellos Motta, Archiepiscopus Metropolita Sancti Pauli in Brasilia, ardenter fovens atque prudenter aperiens, laetum excepit plausum ab omnibus Ecclesiasticae Provinciae Episcopis necnon a plurimis Catholicorum optimisque viris, qui, incepto alacres ovantes, opus cui nomen « Fundatio Sancti Pauli » catholicae doctrinae tuendae ac provehendae constituerunt.

Brevi Catholicorum spes ad effectum deducta est: modico enim temporis lapsu, exstantibus iam et in unum redactis Disciplinarum diversis Facultatibus, exoptata studiorum Sancti Pauli Universitas exsurgit, quae die XXII mensis Augusti praeteriti anni iuridico titulo publice donata fuit dieque III Septembris sollemniter dicata.

Nuper idem Eminentissimus Vir Cardinalis Archiepiscopus Sancti Pauli enixe efflagitavit ut Sedes Apostolica hanc Universitatem Catholicam, tam feliciter auspicatam, suprema sua auctoritate probaret ac firmaret.

His Viri Eminentissimi votis, quibus universae Provinciae Ecclesiasticae Sancti Pauli Episcoporum fideliumque vota adiungebantur, Ssmus D. N. Pius div. Prov. Pp. XII, infrascripto huius Sacrae Congregationis Cardinali Praefecto referente in Audientia diei XII volventis mensis et anni, benigne et libenter obsecundare dignatus est.

Quam ob rem haec Sacra Congregatio, nomine et auctoritate Summi Pontificis, *Universitatem Catholicam Sancti Pauli in Brasilia* praesenti decreto *canonice erigit* atque *erectam* declarat, iis Facultatibus, Scholis et studiorum Cursibus constitutam, qui necessarii seu utiles nunc viden-

tur vel, pro rerum adiunctis, in posterum videbuntur, cum omnibus iuribus, privilegiis et honoribus, quibus huiusmodi Instituta a Sede Apostolica dependentia merito fruuntur; *decernit*que ut haec nova Universitas, quae statutis et normis a Sancta Sede approbandis regetur, *Pontificio* titulo decoretur.

Servatis normis et praescriptionibus Sedis Apostolicae; contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus S. Callisti, d. XXV m. Ianuarii, in Festo Conversionis Sancti Pauli Ap., anno Domini MCMXLVII.

I. Card. PIZZARDO, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† I. Rossino, Archiep. Thessalonicensis, *Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Lunedì, 17 marzo 1947, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza il Signor Dott. CARLO HÉLOU, Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario della Repubblica del Libano, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

24 gennaio 1947. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, *Protettore delle Figlie della Croce* (Liegi).

2 febbraio » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Tedeschini Federico, *Protettore delle Suore della Carità della Beata B. Capitanio* (Milano).

» » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Tedeschini Federico, *Protettore delle Figlie dei Sacri Cuori di Gesù e Maria* (Genova).

3 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, *Protettore della Pia Società Torinese di S. Giuseppe* (Roma).

15 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Lavitrano Luigi, *Protettore delle Suore della Croce del Ssmo Cuore di Gesù* (Messico).

» » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Lavitrano Luigi, *Protettore dei Missionari dello Spirito Santo* (Città di Messico).

24 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Canali Nicola, *Protettore delle Piccole Ancelle del S. Cuore* (Città di Castello).

21 marzo » S. E. Revma Monsig. Zanin Mario, Arcivescovo Tit. di Traianopoli di Rodope, *Nunzio Apostolico nella Repubblica del Chile.*

22 » » S. E. Revma Monsig. Marina Alcide, Arcivescovo Tit. di Eliopoli di Fenicia, *Nunzio Apostolico nella Repubblica del Libano.*

An. et vol. XXXIX 15 Aprilis 1947 (Ser. II, v. XIV) - N. 5

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

LITTERAE ENCYCLICAE

AD VENERABILES FRATRES PATRIARCHAS, PRIMATES, ARCHIEPISCOPOS, EPISCOPOS, ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES: DECIMOQUARTO EXACTO SAECULO A PIENTISSIMO S. BENEDICTI OBITU.

PIUS PP. XII

VENERABILES FRATRES

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Fulgens radiatur, quasi in noctis caligine sidus, Benedictus a Nursia, Italiae non modo, sed totius etiam Ecclesiae decus. Cuius qui vitam inclitam suspexerit, ac tetricam illam, qua vixit, tempestatem ad historiae fidem exploraverit, is procul dubio divinae sententiae veritatem sentiet, qua Christus Apostolis et ab se conditae societati spopondit: «... Ego vobiscum sum omnibus diebus, usque ad consummationem saeculi».[1] Quae quidem sententia ac pollicitatio vim suam nullo tempore pro certo amittit, sed ad omnem saeculorum respicit cursum, qui divino nutu dirigitur. Quin immo, cum acriores in christianum nomen hostes ingruunt, cum asperioribus fluctibus

[1] MATTH., XXVII, 20.

fatidica Petri navis iactatur, cum omnia denique labare videntur nec ulla humanae opis spes affulget, tum sponsor, solator supernaeque virtutis altor adest Christus, qui novos idcirco excitat athletas suos, ut rem catholicam tueantur, in pristinum restituant, eidemque auctiora usque incrementa, caelesti aspirante suffraganteque gratia, impertiant.

Horum in numero Noster praeclara luce renidet et « gratia Benedictus et nomine »,[2] qui providentis Dei consilio e tenebricoso saeculo emersit, cum Ecclesiae non modo, sed civilis etiam humanique cultus status ac fortuna summo discrimine periclitabatur. Romanum Imperium, quod ad tantae gloriae apicem pervenerat, ac tot populos, gentes nationesque sapienti iuris temperatione aequitateque ita sibi coagmentaverat, ut « patrocinium orbis terrae, verius quam imperium potuisset nominari »,[3] iam, ut terrenae res omnes, ad occasum declinaverat; quandoquidem intus debilitatum ac corruptum, foris autem barbarorum incursionibus, a septemptrionibus irruentium, diffractum, immani ruina sua in occidentalibus regionibus obrutum erat. Hac in tam saeva procella tantaque rerum iactura, undenam civili hominum consortioni spes illuxit, undenam eidem auxilium ac tutamen est ortum, quo veluti ex naufragio posset se suarumque rerum reliquias saltem incolumes servare? Ex catholica profecto Ecclesia: etenim, dum terrena incepta terrenaque instituta omnia, utpote quae humano solummodo consilio humanaque vi polleant, alia ex aliis decursu temporum succrescunt, ad fastigium perveniunt, ac deinde suapte natura misere demittunt, decidunt, ac corruunt; quam tamen Redemptor noster communitatem constituit, ea ex divino habet Conditore suo, ut superna vita virtuteque perpetuo fruatur; qua quidem alita atque innixa ita temporum, rerum hominumque iniurias eluctatur victrix, ut ex eorum detrimentis ac ruinis novam queat felicioremque aetatem educere, novamque civium,

[2] S. Greg. M., *Lib. Dial.*, II, Prol.; *P. L.*, LXVI, 126.
[3] Cf. Cic., *De Off.*, II, 8.

populorum ac gentium christiana doctrina christianoque afflatu componere ac conformare societatem.

Quam autem partem hac in redintegratione renovationeque rerum Benedictus egerit, placet, Venerabiles Fratres, per Encyclicas has Litteras presse ac summatim attingere, dum videtur hoc anno quartum ac decimum expleri saeculum, postquam ipse, innumeris laboribus in Dei gloriam hominumque in salutem exantlatis, terrestre exsilium caelesti patria feliciter mutavit.

I

Is, « liberiori genere ex provincia Nursiae exortus »,[4] « spiritu iustorum omnium plenus fuit »,[5] ac miro quodam modo rem christianam virtute, prudentia sapientiaque sua suffulsit; etenim, dum saeculum vitiis consenuerat, dum Italia atque Europa miserrimum digladiantium populorum theatrum videbatur, ac monasticum etiam institutum, terreno respersum pulvere, ad corruptelarum illecebris resistendum repugnandumque minus poterat, quam opus erat, Benedictus perennem Ecclesiae iuventutem praeclara opera sanctitateque sua testatus est, morum disciplinam doctrina exemploque suo renovavit, ac religiosae vitae claustra tutioribus saepsit sanctioribusque legibus. Neque id satis; nam per se per suosque sectatores barbaras stirpes ex fero vitae usu ad civilem christianumque cultum reduxit, easdemque, ad virtutem, ad laborem et ad pacifica artium litterarumque studia convertens, fraterna necessitudine fraternaque caritate coniunxit.

In primo aetatis flore, Romae liberalibus disciplinis addiscendis traditur; [6] at ibi summo cum animi maerore videt haereses omneque genus errores serpere, multorumque decipere ac deformare mentes; privatos publicosque mores in pronum dilabi; ac plurimos praesertim iuvenes, mundulos ac concinnos,

[4] S. Greg. M., *Lib. Dial.*, II, Prol., loc. cit., 126.

[5] Ibidem, II, 8; loc. cit., LXVI, 150.

[6] Cf. S. Greg. M., *Lib. Dial.*, II, Prol.; loc. cit., 126.

in voluptatum caeno miserrime volutari; ita quidem ut de Romana societate illud reapse asseverari posset: « Moritur et ridet. Et ideo in omnibus fere partibus mundi risus nostros lacrimae consequuntur ».[7] Ipse tamen, gratia Dei praeventus, « nulli animum voluptati dedit ... sed cum ... multos ire per abrupta vitiorum cerneret, eum, quem quasi in ingressu mundi posuerat, retraxit pedem ... Despectis itaque litterarum studiis, relicta domo rebusque patris, soli Deo placere desiderans, sanctae conversationis habitum quaesivit ».[8] Commoditatibus igitur vitae ac corrupti saeculi illecebris non modo, sed allicientibus etiam futurae aetatis fortunae et honorabilibus muneribus, quibus inhiare poterat, libentissime vale dixit; ac Roma secedens, silvestres et solitarias regiones petiit, ubi supernarum rerum sibi liceret contemplationi vacare. Itaque Sublaqueum pervenit, ibique in angustum specum se recipiens, caelestem potius quam humanam vitam agere incepit.

Absconditus cum Christo in Deo,[9] illam inibi per triennium ubere cum fructu assequi enisus est evangelicam perfectionem sanctitudinemque, ad quam divino quodam instinctu vocabatur. Terrena omnia refugere ac caelestia solummodo vehementer appetere; diu noctuque cum Deo colloqui, ac preces ad eum fundere incensissimas pro sua proximorumque salute; corpus voluntaria castigatione cohibere ac temperare, pravosque sensuum motus refrenare ac compescere sollemne habuit. Atque ex hac vivendi agendique ratione tam suavem animo percipiebat dulcedinem, ut quas ex terrenis opibus ac commodis iam antea expertus esset oblectationes, eas omnes summo in fastidio haberet oblivioneque quadam oblitteratas. Cum vero humani generis hostis quodam die acerrimis eum libidinis stimulis agitaret, illico, ut nobili ac forti animo erat, strenua voluntate obstitit; ac se in veprium aculea urticarumque asperitates proiciens, cruciatibus hisce ultro susceptis internum in-

[7] Salvian., *De gub. mundi*, VII, 1; *P. L.*, LIII, 130.
[8] S. Greg. M., *Lib. Dial.*, II, Prol.; loc. cit., 126.
[9] Cf. *Col.*, III, 3.

cendium sedavit atque restinxit; ac sui ipsius victor evadens, superna gratia veluti in praemium confirmatus est. « Ex quo videlicet tempore, sicut post discipulis ipse perhibebat, ita in eo est temptatio voluptatis edomita, ut tale aliquid in se minime sentiret. ... Liber quippe a temptationis vitio, iure iam factus est virtutum magister ».[10]

Itaque Noster, per diuturnum hoc umbratilis ac solitariae vitae spatium in Sublaqueensi specu latens, sanctissime semet ipsum conformavit roboravitque, ac solida illa iecit christianae perfectionis fundamenta, quibus innixo in posterum sibi liceret magnam eximiae celsitudinis exstruere fabricam. Ut enim probe nostis, Venerabiles Fratres, sanctae navitatis sanctique apostolatus opera inania ac vacua procul dubio evadunt, nisi si eadem ex animo proficiscantur christianis illis ornamentis ditato, quibus tantummodo humana incepta possunt, superna suffragante gratia, ad Dei gloriam animarumque salutem recto itinere dirigi. Id quidem omnino sibi persuasum exploratumque habebat Benedictus; quamobrem, antequam grandia illa consilia ac proposita, ad quae divino afflante Numine vocabatur, exsequenda efficiendaque susciperet, eam, quam ceteris impertire cupiebat sanctitatis formam, ad evangelicae integritatem doctrinae compositam, in se luculenter referre quam maxime contendit, atque a Deo enixis precibus impetravit.

Cum autem excelsae eius sanctitudinis fama circumquaque manaret, ac magis in dies magisque percrebresceret, non modo monachi, qui in vicinia commorabantur, eius se disciplinae concredere exoptarunt, sed oppidanorum etiam multitudo ad eum turmatim convolare coepit, quae suavem eius vocem audire, quae praeclaram eius admirari virtutem, quaeque miranda ea cernere cupiebat signa, Deo donante ab eodem non raro perpetrata. Quin immo vivida illa lux, quae ex opaca Sublaqueensi spelunca radiabatur, tam late diffusa est, ut ad longinquas etiam regiones diffunderetur. Quamobrem « coe-

[10] S. Greg. M., *Lib. Dial.*, II, 3; loc. cit., 132.

pere etiam tunc ad eum Romanae urbis nobiles et religiosi concurrere, suosque ei filios Omnipotenti nutriendos dare ».[11]

Tum sanctissimus vir tempus advenisse intellexit, providentis Dei consilio praestitutum, quo religiosorum hominum familiam conderet, eamdemque omni nisu ad Evangelicam perfectionem conformaret. Idque optimis sub initium evenit auspiciis. Multi enim fuere « ab eo in loco eodem ad Omnipotentis Dei ... servitium congregati: ita ut illic duodecim monasteria cum Omnipotentis Iesu Christi Domini opitulatione construeret, in quibus statutis patribus duodenos monachos deputavit; paucos vero secum retinuit, quos adhuc in sua praesentia aptius erudiri iudicavit ».[12]

Verumtamen, dum res — ut diximus — felici utebantur auspicio, ac iam uberes salutaresque edebant fructus, maioresque etiam in posterum pollicebantur, summo Noster cum animi maerore vidit turbidam in succrescentes segetes ingruere procellam, quam stridens invidia commoverat, ac terrenae cupidinis desideria concitaverant. Quoniam vero Benedictus non humano, sed divino consilio ducebatur, ne, quod in se potissimum conflatum erat odium, in suorum detrimentum misere recideret, « invidiae locum dedit, atque oratoria cuncta, quae construxerat, substitutis praepositis adiunctis fratribus ordinavit, et paucis secum monachis ablatis, habitationem mutavit loci ».[13] Itaque, Deo fidens eiusque praesentissimo fretus auxilio, ad meridiem perrexit, et ad castrum concessit, « quod Casinum dicitur, in excelsi montis latere situm ...; ubi vetustissimum fanum fuit, in quo ex antiquorum more gentilium a stulto rusticorum populo Apollo colebatur. Circumquaque etiam in cultu daemonum luci succreverant, in quibus adhuc eodem tempore infidelium insana multitudo sacrificiis sacrilegis insudabat. Illuc itaque vir Dei perveniens, contrivit idolum, subvertit aram, succendit lucos, atque in ipso templo Apollinis oraculum

[11] Ibidem, II, 3; loc. cit., 140.
[12] Ibidem, loc. cit., 140.
[13] Ibidem, II, 8; loc. cit., 148.

Beati Martini, ubi vero ara eiusdem Apollinis fuit, oraculum sancti construxit Ioannis; et commorantem circumquaque multitudinem praedicatione continua ad fidem vocabat ».[14]

Casinum, ut omnes norunt, princeps fuit S. Patriarchae domicilium ac praecipuum eius virtutis sanctitatisque theatrum. Ex illius cacumine montis, dum fere undique ignorantiae vitiorumque tenebrae ventitantes omnia obvolvere atque obruere conabantur, novum refulsit lumen, quod, non tantum humanitatis veteris doctrina civilique cultu enutritum, sed christianis etiam praeceptis fotum, aberrantes per devia populos ac gentes collustravit, et ad veritatem ad rectumque iter revocavit ac direxit. Ita quidem ut iure meritoque asseverari queat, quod sacrum ibi coenobium exstructum fuit, illud optimarum disciplinarum virtutumque omnium perfugium ac praesidium exstitisse, ac gravissimis illis temporibus « quasi Ecclesiae columen fideique propugnaculum ».[15]

Heic Benedictus monasticae vitae institutum ad eam perduxit perfectionis formam, ad quam iam diu precando, meditando, experiendoque contenderat. Hoc siquidem peculiare ac praecipuum munus eidem ex providentis Dei consilio demandatum fuisse videtur, ut ex orientalibus nempe regionibus monachorum vivendi rationem non tam in occidentem inveheret, quam Italiae ceterorumque Europae populorum ingenio, necessitatibus ac condicionibus accommodaret atque aptaret feliciter. Itaque serenae illi asceseos doctrinae, quae in orientis coenobiis tantopere floruerat, operosa per eum adiicitur atque indefatigabilis navitas, qua liceat « contemplata aliis tradere »,[16] ac terrenas non tantum segetes ex incultis terris producere, sed spirituales etiam fructus apostolico edere sudore. Quas solitaria vita asperitates habebat, non omnibus consonas ac nonnullis interdum etiam periculosas, eas lenit ac mulcet fraternus Benedictinae domus convictus, in quo precando, operando, ac

[14] Ibidem, loc. cit., 152.

[15] Pius X, Litt. Apost. *Archicoenobium Casinense*, d. d. x Febr. a. MDCCCCXIII.

[16] S. Thom., II-II^{ae}, q. 188, a. 6.

sacris vacando profanisque disciplinis, beata requies non novit otium neque desidiam; et in quo actio et labor, nedum mentem animumque fatigent, dissipent et ad inutilia abstrahant, serenant potius, confirmant, et ad superna erigunt. Non nimius enim disciplinae rigor, non cruciatuum acerbitas iubetur, sed Dei amor imprimis ac fraterna erga omnes actuosaque caritas. Siquidem « regulam suam ita temperavit, ut fortes plura facere cuperent, et infirmi eius severitatem non refugerent.... Studebat potius amore suos regere, quam eis timore dominari ».[17] Cum igitur quodam die anachoretam cerneret, qui se vinculis alligatum in angustum specum concluserat, ne iterum ad peccata et ad saeculi vitam redire posset, eum benigne hisce verbis reprehendit: « Si servus Dei es, non teneat te catena ferri, sed catena Christi ».[18]

Itaque peculiaribus illis eremitarum vitae normis ac singularibus praeceptis, quae antea plerumque non omnino certa ac statuta erant, sed saepenumero ex ipsius coenobiarchae nutu pendebant, Benedictina lex monastica successit, praeclarum illud romanae christianaeque sapientiae monumentum, in quo monachorum iura, officia ac ministeria Evangelica benignitate ac caritate temperantur, et quod tantopere ad multorum excitandam virtutem sanctitatemque provehendam valuit ac valet. In hac nempe Benedictina lege prudentia summa cum simplicitate coniungitur, christiana humilitas cum animosa virtute copulatur; ac severitatem moderatur lenitas, debitamque obtemperationem sana libertas nobilitat. In ea reprehensio firmitate pollet, sed indulgentia ac benignitas suavitate arridet; praecepta omnino vigescunt, sed obedientia dat quietem mentibus, dat pacem animis; silentium gravitate placet, sed colloquium dulci gratia ornatur; ac vis denique auctoritatis exercetur, sed infirmitas non caret auxilio.[19]

[17] Mabillon, *Annales Ord. S. Bened.;* Lucae 1739, t. I, p. 107.

[18] S. Greg. M., *Lib. Dial.*, III, 16; *P. L.*, LXXVII, 261.

[19] Cf. Bossuet, *Panégyrique de S. Benoît; Œuvres compl.*, vol. XII, Paris 1863, p. 165

Haud miramur igitur si, quam « vir Dei Benedictus ... scripsit monachorum regulam, discretione praecipuam, sermone luculentam »,[20] eam cordati omnes hodie summis laudibus efferant; ac libet heic praecipua eius lineamenta breviter scribendo attingere et in sua luce ponere, cum id non modo frequentissimae S. Patriarchae suboli, sed ceteris etiam ex clero christianoque populo gratum fore atque utile confidamus.

Monastica communitas ita constituitur ac conformatur, ut christianae domui assimuletur, cui quidem abbas, seu coenobiarcha, quasi pater familias praesit, atque omnes ex paterna eius auctoritate omnino pendere debeant. « Vidimus expedire — ita Benedictus — propter pacis caritatisque custodiam, in abbatis pendere arbitrio ordinationem monasterii sui ».[21] Quamobrem ei singuli universi ex officii conscientia religiosissime obtemperare debent,[22] in eodemque divinam ipsam respicere ac revereri auctoritatem. Qui tamen ex credito sibi munere monachorum animos regendos et ad evangelicam vitae perfectionem excitandos suscepit, diligentissime recogitet atque perpendat sibi fore aliquando de iisdem supremo Iudici rationem reddendam;[23] atque adeo in gravissima hac causa ita se gerat, ut iusto afficiatur praemio, cum « in tremendo iudicio Dei facienda erit discussio ».[24] Ac praeterea quotiescumque in suo cuiusque coenobio res praecipuae pertractandae sunt, sodales convocet omnes, eorumque consilia, libere deprompta, audiat, accurateque consideret, antequam ad easdem aptiore, quo videbitur, modo decernendas deveniat.[25]

Gravis autem difficultas ac salebrosa quaestio inde ab initio emersit, cum agebatur de monasticae vitae candidatis, qui excipiendi vel recusandi essent. Concurrebant enim ad sacra coenobia cooptandi ex omni stirpe ac gente et ex quovis civium

[20] S. Greg. M., *Lib. Dial.*, II, 36; *P. L.*, LXVI, 200.
[21] *Reg. S. Benedicti*, c. 65.
[22] Cf. Ibidem, c. 3.
[23] Cf. Ibidem, c. 2.
[24] Ibidem, c. 2.
[25] Cf. Ibidem, c. 3.

ordine: Romani nempe ac barbari, liberi ac servi, victi ac victores, atque ex patricia nobilitate non pauci ex humilique aeraria plebe. Eiusmodi causam quaestionemque Benedictus grandi animo ac fraterna caritate solvit atque composuit; « quia — ita ipse — sive servus, sive liber, omnes in Christo unum sumus, et sub uno Domino aequalem servitutis militiam baiulamus.... Ergo aequalis sit ... omnibus caritas; una praebeatur in omnibus secundum merita disciplina ».[26] Iis vero iubet, qui Institutum suum amplexi fuerint, ut « omnia ... omnibus sint communia »;[27] non vi, vel aliquo coactu, sed sponte ac generosa voluntate. Omnes praeterea in coenobii claustris religiosae vitae stabilitate contineantur; ita tamen ut, non modo divinis precibus librorumque lectioni vacare debeant,[28] sed agrorum etiam culturae,[29] sed fabrilibus etiam artibus,[30] sed sacris quoque apostolatus operibus. Etenim « otiositas inimica est animae; et ideo certis temporibus occupari debent fratres in labore manuum... ».[31] Verumtamen hoc primarium omnibus esto, hoc summa diligentia summaque cura enitendum, ut nempe « nihil operi Dei praeponatur ».[32] Quamquam enim « ubique credimus divinam esse praesentiam. ... Maxime tamen hoc sine aliqua dubitatione credamus, cum ad opus divinum adsistimus. ... Ergo consideremus qualiter oporteat in conspectu Divinitatis et angelorum eius esse, et sic stemus ad psallendum, ut mens nostra concordet voci nostrae ».[33]

In praecipuis hisce normis atque sententiis, quas ex Benedictina lege quasi delibare placuit, non modo monasticae eiusdem regulae prudentia, opportunitas, ac mirabilis illa cum humana natura congruentia atque concordia facile cernuuntur

[26] Ibidem, c. 2.
[27] Ibidem, c. 33.
[28] Cf. Ibidem, c. 48.
[29] Cf. Ibidem, c. 48.
[30] Cf. Ibidem, c. 57.
[31] Ibidem, c. 48.
[32] Ibidem, c. 43.
[33] Ibidem, c. 19.

atque aestimantur, sed eius etiam momentum eiusque summa gravitas. Dum enim obscura ea ac turbulenta aetate, agrorum cultura, fabriles ingenuaeque artes, litterarum studia ac sacrae profanaeque disciplinae nullo habebantur in pretio, sed misere fere ab omnibus deserebantur, in Benedictinis coenobiis paene innumera succrevit agricolarum, artificum, doctorumque hominum multitudo, quae non tantum vetustae doctrinae documenta incolumia pro viribus servare contendit, sed veteres etiam novosque populos, saepenumero inter se digladiantes, ad pacem, ad concordiam, ad operosamque navitatem revocavit; eosdemque ex renascenti barbaria, ex vastationibus, ex ruinis ad humanae christianaeque lenitatis mores, ad laboris patientiam, ad veritatis lumen, et ad civilem redintegrandum cultum, sapientia caritateque conformatum, feliciter reduxit.

Neque id satis; hoc enim in Benedictinae vitae Instituto praecipuum est, ut omnes nempe, dum vel manu, vel mente operantur, in id potissimum respectent atque contendant, ut ad Christum se quisque continenter erigant eiusque perfectissimo amore exardescant. Non enim possunt terrenae res, vel universae, animum explere hominum, quem Deus ad se assequendum creavit; sed potius id habent ab Auctore suo demandatum, ut nos veluti per ascendentes gradus ad eumdem potiundum moveant atque convertant. Quamobrem pernecesse imprimis est « nihil amori Christi praeponere »;[34] « nihil sibi Christo carius existimare »;[35] « Christo omnino nihil praeponere, qui nos ad vitam aeternam perducat ».[36]

Huic autem flagrantissimo in Divinum Redeptorem amori caritas in proximos respondeat oportet, quos omnes veluti fratres amplecti debemus, omnique ope iuvare. Quapropter, dum odia simultatesque alios adversus alios agitant atque propellunt, dum rapinae, caedes, innumeraeque aerumnae ac miseriae ex turbida illa gentium rerumque conversione proficiscun-

[34] Ibidem, c. 4.
[35] Ibidem, c. 5.
[36] Ibidem, c. 72.

tur, suis asseclis Benedictus sanctissima haec praecepta commendat: « Pauperum et peregrinorum maxime susceptioni cura sollicite exhibeatur, quia in ipsis magis Christus suscipitur ».[37] « Omnes supervenientes hospites tamquam Christus suscipiantur, quia ipse dicturus est: Hospes fui et suscepistis me ».[38] « Infirmorum cura ante omnia et super omnia adhibenda est, ut, sicut revera Christo, ita eis serviatur, quia ipse dixit: Infirmus fui et visitastis me ».[39] Itaque perfectissima eiusmodi erga Deum, erga proximos caritate animatus atque compulsus opus suum consummavit atque perfecit; et, cum iam laetabundus meritisque plenus, caelestes sempiternae beatitatis auras praeciperet, eiusque praegustaret suavitates, « ante sextum ... sui exitus diem, aperiri sibi sepulturam iubet. Qui mox correptus febribus, acri coepit ardore fatigari; cumque per dies singulos languor ingravesceret, sexta die portari se in oratorium a discipulis fecit, ibique exitum suum Dominici corporis et sanguinis perceptione munivit, atque inter discipulorum manus imbecillia membra sustentans, erectis in caelum manibus, stetit, et ultimum spiritum inter verba orationis efflavit ».[40]

II

Postquam autem sanctissimus Patriarcha ad superos pio obitu evolavit, quem monachorum Ordinem condiderat, nedum decideret, vel collaberetur, visus est potius non modo praesentissimo eius exemplo fuisse nullo non tempore ductus, alitus conformatusque, sed eius quoque caelesti patrocinio ita fuisse suffultus ac roboratus, ut maiora in annos incrementa susciperet.

Quantopere vero Benedictini Instituti vis ac virtus in priscam illam aetatem feliciter valuerit, et quot quantaque in

[37] Ibidem, c. 53.
[38] Ibidem, c. 53.
[39] Ibidem, c. 36.
[40] S. Greg. M., *Lib. Dial.*, II, 37; *P. L.*, LXXVII, 202.

subsequentium etiam saeculorum cursum contulerit beneficia, ii omnes agnoscant oportet, qui non praeiudicatis opinionibus moti, sed ex historiae fide humanos eventus dispiciant rectoque iudicio existiment. Etenim, praeterquam quod, ut supra diximus, Benedictini sodales paene uni fuere, qui per tenebricosum aevum, in tanta hominum ignorantia rerumque dissolutione, doctrinae litterarumque codices custodirent incolumes diligentissimeque transcriberent atque commentarentur, iidem etiam praeprimis fuere, qui artes, qui disciplinas, qui magisteria exercerent omnique ope proveherent. Ita quidem ut, quemadmodum Catholica Ecclesia tribus potissimum prioribus suae vitae saeculis sacro cruore martyrum fuit mira quadam ratione solidata et aucta, atque eodem subsequentique tempore divinae eius doctrinae integritas adversus haereticorum incursus atque fallacias per strenuam sapientemque SS. Patrum operam sarta tectaque servata fuit, asseverari reapse possit Benedictinum Institutum eiusque coenobia florentissima non sine Numinis consilio atque afflatu idcirco excita fuisse, ut, collabente Romano Imperio, ac concursantibus usquequaque feris gentibus, bellico compulsis furore, christiana res publica et sua resarciret detrimenta, et novis Evangelica veritate caritateque mansuefactis populis, eosdem ad fraternam concordiam, ad fructuosum laborem, ad virtutem denique, quae Redemptoris nostri praeceptis regatur, eiusque enutriatur gratia, sollerti atque indefessa data opera reducerent. Siquidem, ut anteacta aetate per consulares vias Romanae gradiebantur legiones, quae Almae Urbis imperio cunctas gentes subicere contenderent, ita tunc innumerae monachorum cohortes, quorum arma « non carnalia sunt, sed potentia Deo »,[41] a Pontifice Maximo mittuntur, ut non gladio, non vi, non caede, sed Cruce et aratro, sed veritate et caritate pacificum Iesu Christi Regnum ad terrarum orbis usque terminos feliciter propagarent. Ubicumque autem inermes eiusmodi cohortes, quae ex chri-

[41] *II Cor.*, X, 4.

stianae religionis praeconibus, ex opificibus, ex agricolis, atque ex humanarum divinarumque disciplinarum magistris constabant, sua ponebant vestigia, inibi saltuosae incultaeque terrae ferro proscindebantur; fabrilium optimarumque artium excitabantur domicilia; atque ex silvestri feraque vita ad civilem consortionem civilemque cultum homines conformabantur, eisdemque Evangelicae doctrinae virtutisque lumen in exemplum praelucebat. Apostoli innumeri, superna flagrantes caritate, incognitas ac turbulentas peragrarunt Europae regiones, generoso eas irrorarunt sudore ac sanguine, earumque pacatis populis catholicae veritatis sanctitudinisque invexere lucem. Ita quidem ut reapse affirmari possit, quamvis Roma, multis iam aucta victoriis, ius imperii sui terra marique protulerit, per eos tamen « minus ... fuisse quod ei bellicus labor subdidit, quam quod pax christiana subiecit ».[42] Siquidem non modo Britannia, Gallia, Batavia, Frisia, Dania, Germania, Pannonia ac Scandia, sed Slavoniae etiam nationes non paucae horum monachorum apostolatu gloriantur, eosdemque et sua decora existimant, et praeclaros civilis sui cultus auctores. Quot sacrorum Antistites ex eorum Ordine orti sunt, qui vel iam constitutas Dioeceses sapienti rexere regimine, vel novas non paucas condidere, suoque fecundarunt labore. Quot magistri doctoresque eximii celeberrimas studiorum ac liberalium artium exstruxere sedes, ac non modo plurimorum mentes, erroribus infuscatas, collustrarunt, sed in universum etiam sacrarum profanarumque disciplinarum adauxere incrementa. Quot denique sanctissimi viri enituere, qui, in Benedictinam adsciti subolem, Evangelicam pro viribus sunt perfectionem assecuti, ac suae virtutis exemplo, sacris concionibus signisque mirandis prorsus, Deo largiente, patratis, Iesu Christi Regnum omni ope propagarunt. In quibus quidem permulti, ut probe nostis, Venerabiles Fratres, vel Episcopali fuere dignitate insigniti, vel Summi etiam Pontificatus refulsere maiestate. Horum apostolorum, Anti-

[42] Cf. S. Leo M., *Serm. I in natali Ap. Petri et Pauli; P. L.*, LIV, 423.

stitum, sanctorum virorum Summorumque Pontificum nomina, aureis litteris in Ecclesiae annalibus scripta, longum est heic singillatim recensere; ac ceteroquin tam vivido splendore lucent, tam magnum habent in historiae cursu momentum, ut facile omnibus innotescant.

Valde igitur opportunum ducimus ut haec, quae presse scribendo attigimus, per haec saecularia sollemnia intento reputentur animo omniumque ante oculos nitidissima luce reviviscant, quo facilius omnes inde sumant, non modo ut inclitos hos Ecclesiae fastos efferant atque dilaudent, sed ut illa etiam, quae sanctioris vitae documenta ac praecepta ex iisdem proficiscuntur, libenti actuosaque voluntate sequantur.

Non enim veteres solummodo aetates habuere, cur innumera ex hoc Patriarcha ex eiusque Instituto beneficia acciperent, sed multa etiam ac gravia habet aevum hoc nostrum, quae ab eo addiscat. Ii addiscant imprimis — quod ceteroquin non dubitamus — qui ex frequentissima eius familia sunt, praeclaris eius vestigiis auctiore cotidie studio insistere, eiusque virtutis sanctitatisque principia atque exempla in suum cuiusque vitae usum deducere. Ita enim profecto eveniet, ut ei non solum, quam caelestem olim, superno quodam instinctu ducti, secuti sunt vocem, cum monasticam auspicati sunt vitam, libenti animo frugiferaque respondeant opera, non solum ut serenae suae conscientiae requieti, sempiternaeque suae saluti apprime consulant, sed ut etiam in communem christiani populi utilitatem in divinamque promovendam gloriam, uberibus cum fructibus, allaborare queant.

Ac praeterea omnes quoque civium ordines, si studiosa intentaque mente in S. Benedicti vitam in eiusque praecepta praeclaraque facinora intueantur, facere iidem non poterunt quin suavissimo potentissimoque eius afflatu atque appulsu moveantur; ac sponte recognoscant saeculum etiam nostrum, tot tantisque rerum animorumque ruinis, periculis ac detrimentis perturbatum et anxium, necessaria ab eo posse mutuari remedia. Ante omnia vero meminerint ac probe considerent

augusta religionis principia eiusque morum normas tutiora esse atque firmiora humanae societatis fundamenta; quibus quidem subversis vel debilitatis, necessitate quadam pronum esse omnia pedetemptim collabi, quae ad rectum ordinem, quae ad pacem, quae ad prosperitatem civium populorumque pertineant. Id, quod tam luculenter, ut vidimus, Benedictini Ordinis historia testatur, iam prisca ethnicorum aetate lectissima mens perspexerat, cum eiusmodi sententiam edidit: « ... Vos Pontifices, ... diligentius ... urbem religione, quam ipsis moenibus cingitis ».[43] Itemque « ... Quibus [sanctitate et religione] sublatis, perturbatio vitae sequitur, et magna confusio; atque haud scio an pietate adversus deos sublata, fides etiam et societas generis humani et una excellentissima virtus, iustitia, tollatur ».[44]

Primum igitur ac praecipuum hoc est: supremum revereri Numen, eiusque sanctissimis legibus privatim, publice obtemperare; quibus posthabitis nulla prorsus humana potestas frenos est habitura tantos, ut satis cohibere ac iure componere incitatas plebis cupiditates possit. Una enim religio recti honestique firmamenta continet.

At aliud quoque sanctissimus Patriarcha docet et admonet, quo nostra haec aetas tantopere indiget: Deum nempe non modo esse honorandum atque colendum, sed impensa etiam caritate veluti Patrem adamandum. Quae quidem caritas cum hodie misere frigeat atque torpescat, inde consequitur ut plurimi terrena potius quaerant, quam caelestia; idque incomposita contentione, quae turbas non raro parit, simultatesque et odia alit acerrima. Atqui, cum aeternum Numen vitae nostrae sit auctor, ab eodemque innumera nobis impertiantur beneficia, debitum omnibus officium est summo eum amore prosequi, ad eumque potissimum nos nostraque omnia convertere ac dirigere. Atque ex eiusmodi divino amore fraterna erga proximos caritas oriatur oportet, quos omnes cuiusvis stirpis,

[43] Cic., *De nat. Deor.*, II, c. 40.

[44] Ibidem, I, c. 2.

cuiusvis nationis civilisque ordinis utpote in Christo fratres habeamus; ita quidem ut ex universis gentibus ex cunctisque Civitatis classibus una fiat christiana familia, quam non nimium uniuscuiusque utilitatis studium dissociet, sed mutua adiutricis operae collatio amico animo coniungat. Si haec praecepta, quibus olim Benedictus permotus, collabentem turbulentamque illorum temporum societatem collustravit, recreavit, erexit, ad melioresque reduxit mores, hodie etiam quam latissime in usum veniant atque vigescant, tum facilius procul dubio nostrum quoque saeculum poterit ex formidoloso eiusmodi naufragio emergere, sua poterit rerum animorumque resarcire detrimenta, suisque immensis malis opportune feliciterque mederi.

Ac praeterea, Venerabiles Fratres, legifer Benedictini Ordinis auctor nos docet — quod quidem tam libenter hodie conclamatur propalam, sed nimio saepius non recte, ut addecet atque oportet, in vitae usum deducitur — humanum nempe laborem non aliquid esse dignitatis expers, odiosum atque molestum, sed aliquid potius amandum, decorum atque iucundum. Operosa etenim vita, sive agrorum cultura, sive artibus quaestuosis, sive denique ingenuis exerceatur disciplinis, non deprimit animos sed nobilitat; non eos in servitutem redigit, sed verius earum rerum, quae circumstant quaeque laboriose tractantur, dominos quodammodo moderatoresque efficit. Iesus ipse adolescens, cum adhuc intra domesticos parietes lateret, in nutricii sui officina tignarium fabrum agere non dedignatus est, divinoque sudore suo humanum voluit consecrare laborem. Animadvertant igitur ii non modo, qui litterarum doctrinarumque studio vacant, sed ii etiam, qui fabrilibus artibus insudant, ut sibimet ipsis possint cotidianum comparare victum, rem agere nobilissimam, qua suis non tantum cuiusque commodis consulere, sed totius etiam inservire queant civilis communitatis bono. Id faciant tamen, ut Benedictus Patriarcha admonet, mente animoque ad caelum erectis; id non vi, sed amore agant; id denique — cum etiam legitima sua tueantur iura — non

ceterorum sorti invidentes suscipiant, non incomposite ac per turbas, sed tranquillo rectoque ordine. Ac divinae illius sententiae sint memores: « In sudore vultus tui vesceris pane »;[45] quod quidem praeceptum est ab omnibus hominibus obedientiae expiationisque causa exsequendum.

Hoc vero potissimum ne obliviscantur, ex terrenis nempe caducisque rebus, sive mentis acie excultis ac vestigatis, sive laboriosa tractatis arte, ad caelestia illa perpetuoque mansura nobis esse auctiore cotidie nisu contendendum, quae quidem cum assecuti erimus, tum solummodo licebit pace vera, serena requiete, sempiternaque felicitate perfrui.

Cum bellum, proxime saeviens, in Campaniae ac Latii oras illatum esset, miserandum in modum, ut nostis, Venerabiles Fratres, sacrum etiam Casini montis verticem attigit; et quamvis Nos, quidquid suadendo, adhortando obtestandoque potuimus, nihil reliqui fecerimus, ut religioni sanctissimae, optimis artibus ipsique civili cultui tam immanis ne inferretur iactura, nihilo secius praeclarum illud studiorum pietatisque domicilium, quod e saeculorum fluctibus quasi fax tenebrarum victrix emerserat, subvertit ac diruit. Itaque, dum urbes, oppida, castella ac vici circum sunt obruta cladibus atque ruinis, visum est quodammodo Casinense etiam Archicoenobium, princeps Benedictini Ordinis domus, quasi filiorum suorum participare luctum, participare miserias. Ac fere nihil aliud incolume superfuit, nisi sacrum hypogeum, in quo S. Patriarchae exuviae religiosissime asservantur.

In praesens quoque, ubi excelsa fulgebant monumenta, parietinae sunt, maceriae ac rudera, quae vepres miserabundae obvolvunt; ac prope tantummodo parva excitata est haud ita pridem monachorum sedes. At cur sperare non liceat, dum quartum ac decimum commemoratur saeculum, ex quo sanctissimus ille vir, postquam tantum inchoavit perfecitque opus, superorum est potitus beatitatem, cur, dicimus, sperare non

[45] *Gen.*, III, 19.

liceat fore ut — conitentibus bonis omnibus, iisque imprimis, qui et divitiis affluunt, et generoso praestant animo — antiquissimum hoc Archicoenobium ad pristinum quam primum restituatur decus? Hoc profecto Benedicto debet humana societas, quae, si hodie tanto doctrinae lumine splendet, si vetustis laetatur litterarum documentis, id magnam partem eidem eiusque laboriosae suboli acceptum referat necesse est. Futurum igitur confidimus ut spei ac votis hisce Nostris res feliciter respondeat; sitque hoc opus non modo redintegratae restitutionis officium, sed auspicium etiam meliorum temporum, quibus Benedictini Instituti afflatus, eiusque opportunissima praecepta magis in dies magisque vigescant.

Qua suavissima spe freti, tum vobis singulis, Venerabiles Fratres, cunctoque gregi curis cuiusque vestris demandato, tum universae monachorum familiae, quae legifero hoc gloriatur magistro ac patre, caelestium gratiarum auspicem Nostraeque benevolentiae testem, Apostolicam Benedictionem effuso animo impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die XXI mensis Martii, in festo S. Benedicti, anno MDCCCCXXXXVII, Pontificatus Nostri nono.

PIUS PP. XII

MOTU PROPRIO

DE ROTA NUNTIATURAE APOSTOLICAE IN HISPANIA DENUO CONSTITUENDA.

PIUS PP. XII

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Apostolico Hispaniarum Nuntio constat iam a saeculo XVI a Summis Pontificibus singulare privilegium collatum fuisse ecclesiasticas causas cognoscendi et terminandi. Quod pervetustum tribunal per Apostolicam Constitutionem *Administrandae*

Iustitiae, die 26 martii 1771 a Clemente Pp. XIV latam, novam ordinationem et nomen nactum est Rotae Nuntiaturae.

Quae Rota Apostolicae Nuntiaturae, a civitate plene recognita ac sustentata, iudicibus ex variis catholicae nationis hispanicae provinciis aeque delectis, quorum plures magnam assecuti sunt famam, diu viguit et floruit.

Lamentabilis autem rerum publicarum perturbatio, qua paucis abhinc annis et solemnis cum Sancta Sede conventio abrupta est, et sacramentalis natura matrimonii denegata, et sacra quaeque pessumdata, fecit ut ipsa Rota subverteretur. Quare decessor Noster Pius Pp. XI fel. rec., die 21 iunii 1932, Rotam Nuntiaturae Apostolicae in Hispania iure suppressit.

Nunc vero, cum eiusmodi incommoda remota sint atque sacramentalis matrimonii natura iterum agnita, complurium Hispaniae Antistitum nec non publicae rei Moderatorum votis obsecundare cupientes, denuo constituendam censuimus Rotam Nuntiaturae Apostolicae, tribunal mere ecclesiasticum pro causis ecclesiasticis ad tramitem iuris canonici agendis, eamque praesentibus litteris constituimus atque sequentes normas vim legis habituras eidem tribuimus, nostri temporis condicionibus opportune accommodatas:

NORMAE A ROTA NUNTIATURAE APOSTOLICAE IN HISPANIA SERVANDAE

CAPUT I

De constitutione tribunalis

Art. 1. – Rota Nuntiaturae Apostolicae, Matriti constituta, est tribunal collegiale, ordinarium, praesertim ad recipiendas appellationes contra sententias ecclesiasticas in Hispaniae dicione latas.

Art. 2. – Rota constat ex septem Auditoribus, quibus praeest eorumdem Decanus, primus inter pares. Iidem vix ac attigerint septuagesimum secundum aetatis annum emeriti evadunt et a munere cessant.

Art. 3. – Auditores sacerdotes sint oportet, civitate hispani, ex legitimo matrimonio nati, maturae aetatis, laurea doctorali saltem in iure canonico praediti, honestate vitae, prudentia et iuris peritia praeclari.

Art. 4. – Auditores post Decanum ordine sedent ratione antiquioris nominationis, et in pari nominatione ratione antiquioris ordinationis ad sacerdotium, nisi iunior ordinatus sit a Romano Pontifice, et in pari nominatione et ordinatione presbyterali, ratione aetatis (can. 106, 3°).

Art. 5. – Vacante decanatu, in officium Decani ipso iure succedit qui primam sedem post decanum obtinet.

Art. 6. – 1.° Auditores libere eliguntur a Romano Pontifice, perspecto indice candidatorum, quos conventus Metropolitanorum, collatis consiliis cum suis Suffraganeis, idoneos iudicaverit.

2.° Praeses conventus Metropolitanorum indicem et Nuntio Apostolico et Status Moderatori simul mittet, ut hic, si quas habeat politicas generalioris ordinis difficultates adversus quempiam candidatorum, exponere queat. Cum vero Nuntius Apostolicus Gubernii responsionem acceperit aut cum, triginta diebus ab misso indice praeteritis, nulla ei responsio significata sit, indicem Apostolicae Sedi transferendum curabit.

3.° Auditoris nominatio a Summo Pontifice facta Hispaniae Moderatori significabitur, qui, eadem nominationis die, decretum feret quo novus Auditor uti Status magistratus agnoscitur eique propria tribuuntur civilia iura.

4.° Nominatio eodem tempore promulgabitur ab Apostolica Sede et ab hispanico Gubernio.

Art. 7. – Auditores sunt praelati domestici Sanctitatis Suae, eisque competunt omnia iura et privilegia huius gradus propria.

Art. 8. – Sunt praeterea Nuntio Apostolico adiuvando Auditor-Adsessor atque Abbreviator, qui eidem praesto erunt prout ipsi opus fuerit. Hi duo Officiales, civitate hispani, libere ab Apostolica Sede deligentur iisdemque iuribus ac officiis fungentur quae hactenus exercuerunt.

Art. 9. – Sunt quoque in Rota Promotor iustitiae pro tuendo bono publico et Defensor vinculi matrimonii et sacrae ordinationis; eisque dari possunt substituti, qui, sub eorum ductu, bonum publicum vel sacrum vinculum tueantur.

Art. 10. – Promotor iustitiae et Defensor vinculi, eorumque substituti, oportet sint sacerdotes, civitate hispanica gaudentes, laurea saltem in iure canonico insigniti, maturae aetatis, bonis moribus, prudentia ac iuris peritia praestantes.

Art. 11. – Promotor iustitiae et vinculi Defensor, nec non eorum substituti, eliguntur a Summo Pontifice, prae oculis habito indice candidatorum quem conventus Metropolitanorum, collatis consiliis cum suis Suffraganeis, per Nuntium Apostolicum exhibuerit.

Art. 12. – Ad conficienda et custodienda acta iudicialia sunt quoque

notarii, seu cancellarii, itemque scriptores ad eadem exscribenda; omnes sacerdotio aucti, civitate hispanica gaudentes, et laurea doctorali aut saltem licentia in iure canonico praediti; eisque a Decano committuntur quoque cura archivi et bibliothecae nec non officia arcarii et ratiocinatoris.

Art. 13. – Notarii seu cancellarii et scriptores eliguntur a Nuntio Apostolico, spectato elencho candidatorum a Collegio Rotali exhibito.

Art. 14. – Expedit ut omnes Auditores, officiales et ministri tribunalis consecuti sint diploma advocati rotalis, quo melius cognoscant stilum Sacrae Romanae Rotae et cum illo se conformare studeant.

Art. 15. – Duo laici, hispani, maturae aetatis et probatae vitae, officia cursorum et apparitorum praestant; iidemque in cura atque custodia habent sedem et aulam tribunalis.

CAPUT II

De officio Auditorum, officialium et ministrorum tribunalis

Art. 16. – Rota posita est sub auctoritate Nuntii Apostolici; quare, nisi aliud caveatur, ad Nuntium Apostolicum spectat eam potestatem in Rotam exercere, quam Episcopi exercent in sua tribunalia.

Art. 17. – Auditores, Promotor iustitiae et vinculi Defensor, itemque ministri Rotae iura et officia habent, quae iudicibus, officialibus et ministris tribunalium ecclesiasticorum competunt, nisi aliter cautum sit.

Art. 18. – Singuli Auditores, post nominationem, antequam iudicis officium suscipiant, coram Nuntio Apostolico, adstante Collegio Rotali, et notario in actis referente, iusiurandum praestant de munere rite et fideliter implendo et de secreto servando.

Idem iusiurandum praestant Promotor iustitiae, Defensor vinculi eorumque substituti, notarii et scriptores, coram Collegio, nec non cursores seu apparitores coram Decano, in scriptis pariter referente notario.

Art. 19. – Decanus, salva auctoritate Nuntii Apostolici, universum tribunal moderatur; ideoque curat ut omnes officiales et ministri tribunalis suum munus diligenter adimpleant.

Art. 20. – Impedito Decano, eius vicem supplet Auditor antiquior qui non sit impeditus.

Art. 21. – Rota iudicat per turnos trium Auditorum, ex quocumque numero constiterit tribunal quod in praecedenti instantia iudicaverit.

Art. 22. – Cum causa aliqua legitime ad Rotam pervenit, Decanus turnum statuit, iuxta ordinem temporis quo causae delatae sunt tri-

bunali; itemque Ponentem designat eum qui in turno primam sedem occupat.

Art. 23. – In prima Rotali instantia turni eo ordine procedunt, ut primus constet ex Decano et Auditoribus secundo et tertio, alter ex secundo, tertio et quarto; tertius ex tertio, quarto et quinto; et ita deinceps ea lege ut turnus subsequens constituatur ab altero ex Auditoribus praecedentis turni et duobus subsequentibus Auditoribus, iterum incluso Decano cum duobus postremis Auditoribus, vel cum ultimo ex iisdem Auditoribus et secundo.

Art. 24. – Si agatur de appellatione a sententia rotali, turnus *ad quem* est ille qui constat ex Auditoribus immediate antecedentibus eos quibus turnus *a quo* constabat.

Art. 25. – Si quis Auditor infirmitate aut alia iusta causa impediatur quominus partem habeat in turno, Decanus Nuntium Apostolicum rogat ut alium Auditorem non impeditum substituat.

Art. 26. – Si Ponens a Decano designatus iustam causam habeat munus declinandi, idem munus a Decano alii ex Auditoribus de turno committi potest, edito decreto, omnibus, quorum interest, notificando.

Art. 27. – Ad Nuntium Apostolicum spectat decernere an in causis contentiosis, ad bonum publicum tuendum, Promotor iustitiae debeat intervenire, nisi iam intervenerit in praecedenti instantia aut eius interventus ex natura rei appareat necessarius, ut in causis impedimenti ad matrimonium contrahendum, separationis inter coniuges, piae fundationis quoad eius exsistentiam, iuris patronatus pro tuenda Ecclesiae libertate, vel ubi agitur de lege processuali tutanda.

Art. 28. – Si exceptio suspicionis proponatur contra unum vel alterum Auditorem, aut contra Promotorem iustitiae vel vinculi Defensorem, de eadem iudicat ipsa Rota per turnum a Nuntio Apostolico statutum; si contra maiorem Auditorum partem aut integrum Collegium, de exceptione iudicat Sancta Sedes.

Art. 29. – Si unus vel alter Auditor, aut Promotor iustitiae vel vinculi Defensor, ad normam can. 1613 §§ 1-2, abstinere teneantur, vel declarati sint suspecti, Nuntius Apostolicus alios non suspectos substituit. Si vero maior Auditorum pars aut integrum Collegium teneantur abstinere vel suspecta declarata fuerint, causa cognoscenda devolvitur ad Sanctam Sedem.

Art. 30. – Omnes officiales et ministri tribunalis debent absentium collegarum partes mutua vice supplere, atque alter alteri adiumento esse, prout Decanus aequum iudicaverit.

Art. 31. – Kalendarium iudiciarium, quo indicantur dies et horae

quibus tribunal vacat causis agendis, et Auditores audientiam concedunt, decreto Nuntii Apostolici statuitur.

Art. 32. – Omnes qui tribunal Rotae constituunt eiusdemque officiales et ministri certis stipendiis sustentantur et, firmo praescripto art. 2, a munere cessant iuxta normas iam antea in Hispania legitime probatas; iidem gravi de causa a competenti ecclesiastica auctoritate removeri possunt.

Art. 33. – Auditores, Promotor iustitiae, vinculi Defensor eorumque substituti, necnon omnes ministri tribunalis Rotae, prohibentur munera advocati et procuratoris exercere, sive per se sive per interpositam personam, apud quodcumque tribunal; iidemque districte vetantur ne quavis ratione se ingerant in causas ecclesiasticas ad suum munus non pertinentes.

Art. 34. – Auditores qui secretum violaverint aut dolo vel gravi negligentia litigantibus detrimentum attulerint, tenentur de damnis et a Nuntio Apostolico puniri possunt vel deferri ad Sedem Apostolicam iudicandi ad normam can. 1625 §§ 1-2.

Promotor iustitiae, vinculi Defensor eorumque substituti, necnon omnes ministri tribunalis qui officia sua violaverint, pariter tenentur de damnis et possunt puniri a Rotali Collegio ad normam can. 1625 § 3.

CAPUT III

De competentia

Art. 35. – Ob primatum Romani Pontifici quilibet fidelis in quovis iudicii gradu vel litis stadio potest quamlibet causam ad Sanctam Sedem deferre vel apud eam introducere; recursus autem ad Sedem Apostolicam interpositus non suspendit, excepto casu appellationis, iurisdictionem in iudice qui causam iam cognoscere coeperit (can. 1569 §§ 1-2).

Art. 36. – Causae reservatae Romano Pontifici aut tribunalibus Sedis Apostolicae et causae maiores a competentia Rotae Nuntiaturae Apostolicae excluduntur (can. 1557 §§ 1-3, 1600).

Art. 37. – Contra Ordinariorum decreta non datur appellatio ad Rotam; sed de recursibus exclusive cognoscunt Sacrae Congregationes (can. 1601).

Art. 38. – 1. Rota Nuntiaturae Apostolicae iudicat:

a) in secunda instantia causas quae iudicatae fuerint in prima instantia a quibusvis Hispaniae tribunalibus metropolitanis vel immediate Apostolicae Sedi subiectis, sublatis tribunalibus semel pro semper designatis ad recipiendas appellationes (can. 1594 § 2);

b) in tertia instantia, quatenus necessaria sit, causas quae a tribunalibus metropolitanis dicionis Hispaniae vel ab ipsa Rota iudicatae fuerint in secunda instantia;

c) in ulteriore instantia causas quae iudicatae fuerint ab ipsa Rota, quatenus ulterior propositio requiratur.

2. Hoc tribunal iudicat etiam in prima instantia causas quas Nuntius Apostolicus, ad petitionem alicuius Episcopi in Hispania competentis, ob graves rationes eidem tribunali commiserit.

3. Ob graves pariter et probatas rationes, utraque parte petente et consentiente Metropolita, poterit Nuntius Apostolicus, pro suo prudenti arbitrio et conscientia, causas circa matrimonii nullitatem a quibuslibet Hispaniae tribunalibus suffraganeis in primo gradu iudicatas, Rotae Nuntiaturae Apostolicae in secunda instantia iudicandas mandare.

Art. 39. – Semper integrum erit partibus in hoc mutuo convenientibus causas directe ad Sacram Romanam Rotam per legitimam appellationem deferre, quae a quorumvis Ordinariorum tribunalibus in primo gradu diiudicatae fuerint (can. 1599 § 1, 1°).

Art. 40. – Querela nullitatis proponitur ad normam can. 1893 et 1895; restitutio in integrum vero ad normam can. 1906.

Art. 41. – Si ob ulteriorem causae propositionem, vel querelam nullitatis, vel restitutionem in integrum, nova instantia requiratur et Rotae Nuntiaturae Apostolicae, quavis ex causa, desint iudices necessarii ad turnum efformandum, causa devolvitur ad Sanctam Sedem.

CAPUT IV

De Procuratoribus et Advocatis

Art. 42. – Munera procuratoris et advocati apud Rotam Nuntiaturae Apostolicae exercere possunt:

1.° Advocati consistoriales, Procuratores SS. PP. AA., Advocati S. Romanae Rotae, si sint hispani;

2.° Ii omnes qui a Nuntio Apostolico ad eiusmodi munera gerenda admissi sunt.

Art. 43. – 1. Advocati et procuratores Rotae oportet sint catholici atque honestate et religionis fama praestantes. Acatholici non admittuntur nisi per exceptionem et ex necessitate, ad normam can. 1657 § 1.

2. Ut quis habituali advocati vel procuratoris munere fungi ac in proprium eorum album referri possit, hispanica civitate pollere debet. Exceptiones huic normae ab Apostolico Nuntio, pro suo prudenti arbitrio et conscientia, admitti poterunt in aliqua tantum peculiari causa.

3. Omnes advocati et procuratores lauream doctoralem saltem in iure canonico consecuti sint oportet atque, post tirocinium apud Sacram Romanam Rotam vel apud Rotam Nuntiaturae Apostolicae laudabiliter absolutum, peculiari periculo satisfecerint.

Iidem praeterea obligatione tenentur iusiurandum praestandi de munere rite et fideliter implendo.

Art. 44. – Album procuratorum et advocatorum Rotae a Nuntio Apostolico evulgatur.

Art. 45. – Procurator, nisi ob peculiaria rerum adiuncta Nuntius Apostolicus aliter indulgeat, Matriti residere debet.

Art. 46. – Procuratores et advocati Rotae Nuntiaturae Apostolicae tenentur praestare pauperibus gratuitum patrocinium et observare leges canonicas tum communes tum proprias eiusdem sacri tribunalis.

Art. 47. – Procuratores et advocati qui officio suo defuerint, possunt a Rotali Collegio reprehensionis nota inuri, poena pecuniaria mulctari vel etiam, cum adprobatione Nuntii Apostolici, suspendi ab officio et ab Albo expungi.

Art. 48. – Procuratorum et advocatorum emolumenta non alia admittuntur quam quae fuerint a Nuntio Apostolico probata.

CAPUT V

De ordine iudiciario

Art. 49. – Apud Rotam Nuntiaturae Apostolicae nullus alius ordo iudiciarius admittitur quam qui iure canonico statuitur, sive in Codice sive in aliis normis ecclesiasticis editis vel edendis, praesertim vero, quod attinet causas matrimoniales, in Instructione Sacrae Congregationis de disciplina Sacramentorum diei 15 augusti 1936, confirmata Pii Pp. XI m. pr. *Qua cura,* diei 8 decembris 1938.

Art. 50. – Cum causa apud Rotam proponitur, petitio vel appellatio dirigitur ad Nuntium Apostolicum, qui Rotae causam committit.

Art. 51. – Cum locus est citationi per edictum, Nuntius Apostolicus decernit per quae diaria vel periodica, praeter affixionem ad fores Curiae, decretum citationis edendum sit.

Art. 52. – Si causa ad Rotam delata instructione indigeat, Ponens instructionem peragit, sed potest etiam alii Auditori de turno committere, nisi agatur de causa criminali, quo in casu officium instructoris a Decano alii Auditori turno extraneo demandatur.

Art. 53. – Contra decreta Ponentis vel iudicis instructoris datur recursus ad turnum a quo causa iudicanda est.

Art. 54. – Ad Episcopum domicilii coniugum spectat iudicium ferre de exsistentia condicionum de quibus in art. 38 §§ 2 et 39 *b*) Instructionis Sacrae Congregationis de disciplina Sacramentorum diei 15 augusti 1936.

Art. 55. – Ad Ordinarium coniugis pertinet tutorem vel curatorem admittere vel designare ad normam art. 78 Instructionis Sacrae Congregationis de disciplina Sacramentorum diei 15 augusti 1936.

Art. 56. – Scriptae iudicum conclusiones, de quibus in can. 1871 § 2, et sententiae redigendae sunt lingua latina, nisi iusta causa aliud suadeat.

Art. 57. – Res iudicata efficitur ad normam can. 1902, 1°-3°; et pro causis quae non transeunt in rem iudicatam ulterior causae propositio non admittitur nisi ad normam can. 1903, 1987 et 1989.

Art. 58. – Index taxarum et expensarum iudicialium, nec non emolumentorum pro advocatis et procuratoribus, a Nuntio Apostolico decreto sancitur.

Art. 59. – Rota Nuntiaturae Apostolicae quotannis tenetur referre de sua activitate Sacrae Congregationi de disciplina Sacramentorum iuxta litteras eiusdem Sacrae Congregationis diei 1 iulii 1932 et m. pr. *Qua cura* Pii Pp. XI diei 8 decembris 1938, n. V.

Quae omnia motu proprio, certa scientia ac matura deliberatione Nostris, praesentium Litterarum Apostolicarum tenore plenissime adprobamus, eisdemque supremum Apostolicae Nostrae auctoritatis robur adiicimus. Haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, eidemque tribunali Rotae Nuntiaturae Apostolicae plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc atque inane fieri si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter, attentari contigerit. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die VII mensis Aprilis anno MCMXXXXVII, Pontificatus Nostri nono.

PIUS PP. XII

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

MARIANNENSIS, CAROLINENSIS ET DE MARSHALL (GUAMENSIS)

E VICARIATU APOSTOLICO MARIANNENSI, CAROLINENSI ET DE MARSHALL INSULAE MARIANNENSES SEPARANTUR, QUAE VICARIATUI APOSTOLICO GUAMENSI ADNECTUNTUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Quo expeditius spirituali christifidelium bono in illis Mariannensibus Insulis, usque nunc ad Vicariatum Apostolicum Mariannensem, Carolinensem et de Marshall pertinentibus, consuli possit, opportunum visum est insulas ipsas e Vicariatu illo seiungere et Vicariatui Apostolico Guamensi adnectere. Collato itaque cum dilecto Filio Nostro S. R. E. Cardinale Sacrae Congregationis de Propaganda Fide Praefecto consilio, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit et eorum qui sua interesse praesumant consensu, certa scientia, omnibus mature perpensis, de Apotolicae Nostrae potestatis plenitudine, e Vicariatus Apostolici Mariannensis, Carolinensis et de Marshall territorio insulas Mariannenses separamus easque Vicariatui Apostolico Guamensi adnectimus, ideoque decernimus etiam ut Vicariatus Apostolicus, qui hucusque Mariannensis, Carolinensis et de Marshall appellabatur, tantummodo Carolinensis et de Marshall, deleta scilicet Mariannensis appellatione, in posterum nuncupetur.

Quae quidem uti supra disposita ac constituta, rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis aut excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eamdem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce praesentibus haberetur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, adnectionis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero ausu

temerario id attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quadragesimo sexto, die quarta Iulii mensis, Pontificatus Nostri anno octavo.

Pro S. R. E. Cancellario

I. Card. GRANITO DI BELMONTE
Sacri Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Propaganda Fide Praef.

† A. Carinci, Archiep. tit. Seleuc., *Decanus Collegii Proton. Apost.*
F. H. Ferretti, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXI, n. 9 - Al. Trussardi.

II

ALLAHABADENSIS
(DE GORAKHPUR)

A DIOECESI ALLAHABADENSI TERRITORII PARS SEIUNGITUR, EX QUA NOVA ERIGITUR PRAEFECTURA APOSTOLICA « DE GORAKHPUR » ET DIOECESIS ALLAHABADENSIS CLERO SAECULARI INDIGENAE POSTHAC CONCREDITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ad expeditiorem catholici nominis propagationem in Allahabadensi dioecesi in Indiis, praeter alias iam peractas latissimi eius territorii dismembrationes, aliam modo peragere, atque ipsius dioeceseos regimen et curam clero saeculari indigenae concredere peropportunum ac valde utile visum est. De consilio itaque venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationi de Propaganda Fide praepositorum, atque prae oculis habentes venerabilis Fratris Angeli Poli, Episcopi Allahabadensis, propositionem, et venerabilis Fratris Leonis Kierkels, Archiepiscopi titularis Salaminensis et in Indiis Orientalibus Delegati Apostolici, favorabile votum, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, omnibus mature perpensis, certa scientia ac de Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine,

ex illa Allahabadensi dioecesi territorium seiungimus, civiles districtus *de Gorakhpur, Azamgarh, Ballia, Jaunpur, Ghezipur, Benares* et *Mirza* complectens, illudque in novam erigimus et constituimus Praefecturam Apostolicam, quam de *Gorakhpur* denominandam decernimus. Illam porro apostolicis Fratrum Minorum Capucinorum, qui in regione illa tam sollerter adlaborant, curis, ad Nostrum tamen et Apostolicae Sedis beneplacitum, concreditam volumus. Dioecesim vero Allahabadensem, praefatis civilibus districtibus imminuta, cui memoratus Ioseph Angelus Poli Episcopus rite renunciavit, clero saeculari Indae nationis posthac concreditam volumus ac decernimus, maxime in Domino confisi uberiores fructus in Christi regno prolatando inter cives suos percipi posse. Novae igitur Praefecturae Apostolicae de Gorakhpur eiusque pro tempore Praesulibus omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceterae per orbem Praefecturae Apostolicae earumque Antistites iure communi fruuntur et gaudent, eosque pariter iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur. Quae omnia uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuscumque minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis aut excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eamdem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce praesentibus haberetur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, commissionis, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quadragesimo sexto, die undecima Iulii mensis, Pontificatus Nostri anno octavo.

Pro S. R. E. Cancellario

I. Card. GRANITO DI BELMONTE
Sacri Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Propaganda Fide Praef.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Decanus Collegii Proton. Apost.*
Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXII, n. 11. — Al. Trussardi.

III

LIMANA
(ICENSIS)

AB ARCHIDIOECESI LIMANA ET A DIOECESI AYACUQUENSI TERRITORII PARS SEIUNGITUR ET NOVA EXINDE « ICENSIS » DIOECESIS CONSTITUITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ad maiora christifidelium utilitatem quam maxime prodest dioeceses nimio redundantes territorio dividere et novas exinde constituere aliorum Praesulum regimini concredendas. Peropportunum itaque Nobis visum est preces excipere, quibus ab Apostolica Sede expostulatum est ut quaedam territorii pars Limanae Archidioecesis, quae quidem latius se extendere videtur, separetur, atque exinde, adiecta ipsi paroecia una ab Ayacuquensi dioecesi seiungenda, nova erigatur dioecesis, alteri vigilanti Pastori committenda. Consentientibus igitur venerabilibus Fratribus Archiepiscopo Limano et Episcopo Ayacuquensi, habito quoque venerabilis Fratris Nuntii Apostolici in Republica Peruviana favorabili voto, de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium consilio ac suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, Nos, rei opportunitate perpensa, certa scientia, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine a memorata Archidioecesi Limana totum territorium seiungimus vulgo *Departamento civil de Ica,* sequentes paroecias complectens: *Ingenio, Lurén, Nazca, Palpa, Pueblo Nuevo, San Jeronimo de Ica, San Juan, Carmen, Chincha Alta, Chincha Baja, Sunampe, Humay* et *Pisco;* a dioecesi autem Ayacuquensi paroeciam distrahimus *Chavin,* ad memoratum *Departamento civil de Ica* et ipsam pertinentem, atque istarum omnium paroeciarum territorium in novam erigimus et constituimus dioecesim, quam *Icensem* nuncupari decernimus. Novae autem huius dioecesis episcopalem sedem in *Ica* urbe, a qua dioecesis ipsa nomen mutuatur, constituimus, quam propterea ad civitatis episcopalis fastigium extollimus, ecclesiam vero in hac urbe exstantem, Deo in S. Hieronymi Doctoris Maximi honorem dicatam, quae vulgo *La Merced* denominatur, et in qua Episcopi cathedram figimus, ad Ecclesiae Cathedralis gradum et dignitatem evehimus. Huic igitur Cathedrali Ecclesiae atque Icensibus pro tempore Episcopis iura omnia,

honores, insignia, privilegia tribuimus, quibus ceterae per orbem cathedrales Ecclesiae earumque Antistites iure communi fruuntur; itemque eiusdem Ecclesiae pro tempore Episcopos iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri Antistites devinciuntur. Novam insuper hanc dioecesim suffraganeam constituimus metropolitanae Ecclesia Limanae, cuius propterea Archiepiscopi metropolitico iuri Icenses Episcopos subiectos volumus. Quo magis autem Ecclesiae Cathedralis eniteat decus et suus Episcopus habeat canonicorum senatum, quam primum fieri poterit per alias Apostolicas Litteras Capitulum Cathedrale instituendum curabimus, in quibus normae etiam in Apostolicis Litteris *Praeclara inter*, die quinta Martii, anno Domini millesimo octingentesimo septuagesimo quinto a fel rec. Pio Nono, Praedecessore Nostro datis, statutae sunt, prae oculis habebuntur; interea pro canonicis indulgemus ut consultores dioecesani ad iuris tramitem eligantur et adhibeantur. Mandamus insuper ut in nova hac dioecesi, quam primum fieri poterit, saltem parvum Seminarium iuxta Codicis iuris Canonici praescripta et normas a S. Congregatione de Seminariis et Universitatibus Studiorum traditas erigatur, et ex eo duo electi iuvenes, aut modo saltem unus, non intermissa vice, ad Collegium Pium Latinum Americanum in Urbe dioecesis expensis mittantur, ibique sub fere oculis Nostris in spem Ecclesiae instituantur. Mensam autem episcopalem, praeter Curiae emolumenta et fidelium oblationes, constituet dos, quam Gubernium Peruvianum assignat. Quod vero ad dioecesis attinet regimen, administrationem, Vicarii Capitularis, sede vacante, electionem aliaque id genus praescriptis sacrorum canonum inhaerendum iubemus. Quod autem ad clerum peculiariter spectat, statuimus ut simul ac hae Litterae Nostrae ad exsecutionem demandatae fuerint eo ipso clerici Ecclesiae illi censeantur adscripti in cuius territorio legitime exstant. Praescribimus denique ut documenta et acta omnia, quae novam hanc dioecesim respiciunt, a cancellariis archidioecesis Limanae et dioecesis Ayacuquensis ad Cancellariam dioecesis Icensis quam primum transmittantur ut in eius archivo diligenter asserventur. Ad quae omnia uti supra disposita et constituta exsecutioni mandanda venerabilem Fratrem Aloisium Arrigoni, Archiepiscopum titularem Apamenum in Syria, Nuntium Apostolicum in Peruviana Republica, deputamus, eique propterea necessarias et opportunas tribuimus facultates, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur, quemlibet virum ecclesiasticum in dignitate constitutum, eidemque onus facimus authenticum peractae exsecutionis actorum exemplar ad Sacram Congregationem Consistorialem quantocius transmittendi. Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo

quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari vel in controversiam vocari posse, sed eas tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse et fore volumus ac decernimus; non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus per praesentes derogamus. Harum autem Litterarum transumptis aut excerptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri, in ecclesiastica dignitate vel officio constituti, munitis, eamdem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce praesentibus tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, subiectionis, statuti, mandati, decreti, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quadragesimo sexto, die decima Augusti mensis, Pontificatus Nostri anno octavo.

Pro S. R. E. Cancellario
I. Card. GRANITO DI BELMONTE
Decanus S. Collegii

Fr. RAPHAËL C. Card. ROSSI
S. C. Consistorialis a Secretis

C. Respighi, *Proton. Apost.*
F. H. Ferretti, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXII, n. 42. – Al. Trussardi.

EPISTULA

AD EXCMUM P. D. IOSEPHUM FRANCIOLINI, EPISCOPUM CORTONENSEM : SEPTIMO ELAPSO SAECULO TUM AB ORTU SANCTAE MARGARITAE TUM AB OBITU BEATI GUIDONIS, CORTONAE PROTECTORUM.

PIUS PP. XII

Venerabilis Frater, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Novimus ex litteris, haud multo ante abs te datis, Cortonensem dioecesim sollemnes apparare celebrationes in duorum caelitum honorem S. Margaritae ac Beati Guidonis, qui per suum cuiusque vitae cursum civitatem vestram sanctitudinis fulgore collustrarunt; idque vos non modo consociatis concorditer animis, sed grata etiam facturos esse voluntate, cum incolumitatem urbis vestrae per diuturnam elapsi belli tempestatem validissimo eorum patrocinio acceptam referatis. Cui quidem proximae celebrationi vestrae fausta hoc anno praebetur opportunitas, quandoquidem, ut scribis, VII revolutum est saeculum, ex quo altera terrestris huius vitae inchoavit exsilium, alter vero ad superos pientissimo obitu evolavit. Susceptum a vobis consilium paterno Nos animo dilaudamus, cum habeamus pro certo beatorum caelitum virtutes eorumque sanctissima exempla, si in civium memoriam revocentur, opportunisque modis in sua luce proponantur, uberes non posse in commune bonum salutaresque non edere fructus.

Nostis autem quid uterque nostris etiam temporibus doceat ac moneat. Margarita, quae prima aetate saeculi illecebris miserrime indulserat, postquam superno lumine collustrata fuit, divinaeque gratiae impulsione quasi perculsa, caelum suspiciens sordescere terram intellexit; atque ob ardentem, quam ex naturâ sortita erat, indolem, in terrenorum bonorum contemptum acerrimamque sui corporis castigationem, in supernarum contemplationem rerum, et in flagrantissimum praesertim Dei amorem, per totum subsequentis suae vitae cursum, studio cotidie auctiore se convertit. Quoniam vero gravium suorum admissorum recordatio alto semper defixa erat in eius animo, suavissimum habebat perennes elicere lacrimas, piaculares voluntarie suscipere cruciatus, Iesum Christum cruci affixum amplecti, osculari, adamare, ac renovatis suis moribus conversationis veteris emendare ac reparare flagitia, sanctae paenitentiae exemplar publice exsistens. Alter, Assisiatis Patriarchae vestigiis insistens, in eiusque ordinem cooptatus, tam eximiae virtutis laude enituit, tam vehementi apostolatus ardore inflammatus est, ut

quam, divino donante Numine, sanctitatem adeptus erat, eam adsiduis precibus ad Deum admotis, indefatigabili labore, atque innumeris concionibus sacris, supernis saepenumero signis mirando prorsus modo confirmatis, frequenti cristifidelium multitudini impertire pro viribus enisus sit.

Redeat igitur quodammodo uterque caeles ante omnium civium oculos per haec sollemnia opportune revocatus, ac doceat mortalis huius vitae angores doloresque emendationis expiationisque causa christiano esse animo tolerandos; doceat caelestia ac sempiterna fluxis et caducis huius mundi bonis potiora esse habenda, atque omnes officio teneri evangelica sese imbuendi doctrina, ita quidem ut eadem conformatis operibus conformatisque moribus, ad supernam patriam perpetuo mansuram, divina suffragante gratia actuose contendant.

Haec Nos saecularibus celebrationibus vestris ominamur a Deoque precamur, dum horum sanctissimorum fructuum auspicem, paternaeque benevolentiae Nostrae testem, cum tibi, Venerabilis Frater, tum universo tibi demandato gregi, atque iis omnibus peculiari modo, qui proximis intererunt sollemnibus, Apostolicam Benedictionem effuso animo impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die VII mensis Ianuarii, anno MDCCCCXXXXVII, Pontificatus Nostri octavo.

PIUS PP. XII

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

20 marzo 1947. S. E. il Principe Colonna Don Aspreno Giuseppe, *Principe Assistente al Soglio.*

28 » » S. E. Revma Monsig. Addeo Felice Agostino, Vescovo tit. di Traianopoli di Frigia e i Reverendissimi Padre Zaccaria da Rivalta, dei Frati Minori Cappuccini, e Padre Schönegger Arturo, della Compagnia di Gesù, *Consultori della Sacra Congregazione del Concilio.*

2 aprile » Il Revmo Padre Rutten Pietro, dell'Ordine della Santa Croce, *Consultore della Sacra Congregazione de Propaganda Fide.*

6 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Pizzardo Giuseppe, *Protettore di « Pax Romana ».*

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Assistenti al Soglio Pontificio:

20 ottobre 1945. S. E. Revma Monsig. Doorly Edoardo, Vescovo di Elphin.

2 luglio 1946. S. E. Revma Monsig. Budelacci Biagio, Vescovo Tit. di Nissa ed Ausiliare di Frascati.

9 novembre » S. E. Revma Monsig. Montaigne Paolo Leone Cornelio, Vescovo Tit. di Sidima.

19 febbraio 1947. S. E. Revma Monsig. Mancinelli Agostino, Arcivescovo di Benevento.

Protonotari apostolici ad instar participantium:

15 dicembre 1945. Monsig. Lefebvre Edoardo A., della diocesi di Saginaw.

28 » » Monsig. Bauré Ovidio, della diocesi di La Rochelle.

13 » 1946. Monsig. Longo Dorni Mario, della diocesi di Novara.

14 gennaio 1947. Monsig. Fantaccini Eugenio, della diocesi di Prato.

12 febbraio » Monsig. Vancini Francesco, dell'archidiocesi di Bologna.

Prelati domestici di Sua Santità:

22 febbraio 1945. Monsig. Giraud Alessandro, della diocesi di Nizza.
26 ottobre » Monsig. Robert Giuseppe, della diocesi di Versailles.
» » » Monsig. Lebaut Felice, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Dies Augusto, dell'archidiocesi di Rennes.
10 dicembre » Monsig. Viaud Raimondo Eugenio, della diocesi di La Rochelle.
2 giugno 1946. Monsig. Hayes Patrizio Giuseppe, dell'archidiocesi di Chicago.
» » » Monsig. Code Giovanni J., della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Shewbridge Pietro F., della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Casey Giuseppe A., della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Cunningham Daniele F., della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Foley Malachia P., della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Neuman Giovanni A., della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Hillenbrand Federico, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Hillenbrand Reinoldo, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Strzycky Giacomo J., della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Koslowski Giovanni J., della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Zelezinski Giovanni, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Blahunka Vittorio, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Kestl Innocenzo, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. O'Connor Guglielmo A., della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Burke Edoardo M., della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Lux Giuseppe, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. O'Brien Tommaso B., della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Poissant Cirillo, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. McGuire Enrico W., della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Nealis Martino, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. O'Hearn Giovanni J., della medesima archidiocesi.

2 giugno 1946. Monsig. Long Guglielmo P., della medesima archidiocesi.
14 luglio » Monsig. O'Connor Francesco Giuseppe, dell'archidiocesi di S. Luigi.
» » » Monsig. Rapien Giuseppe Giovanni, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Thomson Alfredo Geraldo, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Hormsey Curtis Giacomo, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Hildner Giorgio Giovanni, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Cody Giovanni Patrizio, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Vogelweid Giuseppe Andrea, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Lupo Fiorenzo, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Lubeley Giuseppe Francesco, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Rogers Edoardo Luigi, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Hamtil Guglielmo A., della medesima archidiocesi.
6 agosto » Monsig. Regazzoli Stefano, della diocesi di Brescia.
18 ottobre » Monsig. Candiotto Luca, della diocesi di Padova.
4 novembre » Monsig. Tiefenthaler Giuseppe, dell'archidiocesi di Strigonia.
» » » Monsig. Kecskes Paolo, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Takats Ernesto, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Engelhardt Francesco, della diocesi di Veszprimia.
» » » Monsig. Beöthy Stefano, della medesima diocesi.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è benignamente degnato di conferire:

La Commenda con Placca dell'Ordine Piano:

12 marzo 1946. A S. E. il Principe Pacelli Don Marcantonio, Esente della Guardia Nobile Pontificia.
» » » A S. E. il Principe Pacelli Don Giulio, Esente della Guardia Nobile Pontificia.

La Placca dell'Ordine Piano:

12 marzo 1946. Al sig. Conte Salimei Giorgio, Esente Aiutante Maggiore della Guardia Nobile Pontificia.

Il Cavalierato dell'Ordine Piano:

12 marzo 1946. Al sig. Marchese Avignone Guido, Guardia Nobile Pontificia.

La Placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

1 luglio 1946. Al sig. cav. Viganò Giulio, dell'archidiocesi di Milano.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

20 ottobre 1943. Al sig. cav. Waton Antonio, dell'archidiocesi di Lione.
9 novembre » Al sig. Glynn Giuseppe, dell'archidiocesi di Dublino.
7 febbraio 1944. Al sig. Jucker Carlo, dell'archidiocesi di Milano.
4 settembre 1945. Al sig. Manera Ettore Costante Antonio, della diocesi di Losanna.
6 novembre » Al sig. de Siqueira y Silva da Fonseca Giuseppe, della diocesi di Valencia nel Brasile.
» » » Al sig. Coutinho Cintra Ildebrando, dell'archidiocesi di San Paolo del Brasile.
14 dicembre » Al sig. Grimaud Luigi, della diocesi di Grenoble.
10 giugno 1946. Al sig. Heazel Francesco J., della diocesi di Raleigh.
13 » » Al sig. Morshuis Enrico Gregorio Giuseppe, dell'archidiocesi di Utrecht.
12 luglio » Al sig. Luparello Michele (Roma).
6 agosto » Al sig. Conte Bulgarini d'Elci Giuseppe, della diocesi di Volterra.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

12 marzo 1946. Al sig. Conte Fani-Ciotti Tommaso, Cadetto della Guardia Nobile Pontificia.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

15 dicembre 1945. Al sig. Lemaitre Carlo, della diocesi di Grenoble.
21 » » Al sig. Blanc Giuseppe, della diocesi di Montpellier.
15 » » Al sig. avv. Breganze Uberto, della diocesi di Vicenza.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

7 marzo 1947. Al sig. avv. Capponi Giuseppe, dell'archidiocesi di Genova.

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

1 luglio 1946. Al sig. Viganò Antonio, dell'archidiocesi di Milano.
21 gennaio 1947. Al sig. Guastalla Carlo, della diocesi di Parma.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

10 agosto 1946. Al sig. Romanelli Romeo (Roma).
» » » Al sig. Ranieri Lorenzo (Roma).
22 » » Al sig. Sartogo Danilo (Roma).
10 dicembre » Al sig. Manghi Sante, dell'archidiocesi di Torino.
» » » Al sig. Gilli Leandro, della medesima archidiocesi.

NECROLOGIO

28 gennaio 1947. Monsig. Tardy Luigi Michele Francesco, Vescovo tit. di Acalisso.
4 febbraio » Monsig. Eich Giacomo, Vescovo tit. di Cinopoli di Egitto.
2 marzo » Monsig. Prečan Leopoldo, Arcivescovo di Olomouc.
10 » » Monsig. de Paula Freitas Cirillo, Vescovo tit. di Antipatride.
17 » » Monsig. McLaughlin Tommaso Enrico, Vescovo di Paterson.
22 » » Monsig. Mamede da Silva Leite Gioacchino, Vescovo tit. di Sebaste di Frigia.
1 aprile » Monsig. d'Almeida Gioacchino Antonio, Vescovo tit. di Lares.
3 » » Monsig. Ricca Ferdinando, Vescovo di Trapani.
7 » » Monsig. Araujo Porto Aristide, Vescovo di Montesclaros.

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXXIX, n. 5 - 15 Aprilis 1947)

ACTA PII PP. XII

LITTERAE ENCYCLICAE

PAG.

Fulgens radiatur. - Ad Venerabiles Fratres Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, Episcopos, aliosque locorum Ordinarios pacem et communionem cum Apostolica Sede habentes: Decimoquarto exacto saeculo a pientissimo S. Benedicti obitu. - 21 Martii 1947 137

MOTU PROPRIO

Apostolico Hispaniarum Nuntio - De Rota Nuntiaturae Apostolicae in Hispania denuo constituenda. - 7 Aprilis 1947 155

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I. *Mariannensis, Carolinensis et de Marshall* (Guamensis). - E Vicariatu Apostolico Mariannensi, Carolinensi et de Marshall insulae Mariannenses separantur, quae Vicariatui Apostolico Guamensi adnectuntur. - 4 Iulii 1946 164

PAG.

II. *Allahabadensis* (de Gorakhpur). - A Dioecesi Allahabadensi territorii pars seiungitur, ex qua nova erigitur Praefectura Apostolica «de Gorakhpur» et dioecesis Allahabadensis clero saeculari indigenae posthac concreditur. - 11 Iulii 1946 . . 165

III. *Limana* (Icensis). - Ab Archidioecesi Limana et a dioecesi Ayacuquensi territorii pars seiungitur et nova exinde «Icensis» dioecesis constituitur. - 10 Augusti 1946 167

EPISTULA

Novimus ex litteris. - Ad Exc.mum P. D. Iosephum Franciolini, Episcopum Cortonensem: septimo elapso saeculo tum ab ortu Sanctae Margaritae tum ab obitu Beati Guidonis, Cortonae Protectorum. - 7 Ianuarii 1947 170

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Segreteria di Stato: *Nomine e Onorificenze* 172

II. Necrologio 176

PSALTERIUM BREVIARII ROMANI

CUM EXCERPTIS E COMMUNI SANCTORUM SECUNDUM NOVAM E TEXTIBUS PRIMIGENIIS INTERPRETATIONEM LATINAM PII PAPAE XII AUCTORITATE EDITUM, EDITIO TYPICA (1945), IN-12°, CARATTERI ROSSO-NERI, IN CARTA INDIANA PP. VIII-424, SCIOLTO - RILEGATO IN TELA NERA CON BUSTA

Venit Romae apud

Libreria Editrice Vaticana - Città del Vaticano — °/₀ postale N. 1-16722

LIBRERIA EDITRICE VATICANA
CITTÀ DEL VATICANO

Sac. ALAPHRIDUS OTTAVIANI
PHILOSOPHIAE, SACRAE THEOLOGIAE AC IURIS UTRIUSQUE DOCTOR, OLIM IURIS PUBLICI ECCLESIASTICI PROFESSOR IN PONT. INSTITUTO UTRIUSQUE IURIS

INSTITUTIONES IURIS PUBLICI ECCLESIASTICI

Vol. I Editio tertia

IUS PUBLICUM INTERNUM

(Ecclesiae constitutio socialis et potestas)

Operis Excmi ALAPHRIDI OTTAVIANI «**Institutiones Iuris Publici Ecclesiastici**», cuius alteram editionem Emi Domini EUGENIUS PACELLI, tunc a Secretis Status, et Caietanus Bisleti, Praefectus S. C. de Seminariis et de Studiorum Universitatibus amplissimis verbis decorarunt, primum volumen nuperrime tertio est typis mandatum.

Optandum igitur ut tam praeclarum opus non solum in ecclesiasticis Institutis et Athenaeis, sed etiam in omnibus studiorum Universitatibus quam latissime spargatur et a reipublicae magistratibus necnon a deputatis legibus ferendis perlegatur, ne quid in praecipua civium christianorum iura committant.

CAESAR ZERBA
S. C. de Disciplina Sacramentorum Subsecretarius

COMMENTARIUS IN DECRETUM "Spiritus Sancti munera,,

De Confirmatione administranda iis, qui ex gravi morbo in mortis periculo sunt constituti

Appendix cum textu Decreti rituque servando
Editum a S. C. de Disciplina Sacramentorum
L. 100 - $ 0,40

Recolitis in priori parte historicis rationibus huic magni ponderis Decreto praeambulis, Auctor in posteriori eius praescripta enucleat singillatimque recenset: 1) *distinctas ministrorum figuras* facultate confirmandi pollentium; 2) *limites territorii et subiectorum*, quibus coarctatur eadem facultas; 3) *conditiones necessario servandas* ne Apostolicum mandatum nullitati exponatur; 4) *ea, quae enunciatis ministris facienda superunt* post collatam Confirmationem. Interiectae insuper solvuntur quaestiones arcte cum iisdem argumentis cohaerentes.

Gratulatoria epistula Emi Cardinalis Praefecti S. C. de Sacramentis ad Auctorem Commentarium locorum Ordinariis atque parochis commendat: magno igitur ipse adiumento foret sacerdotibus curam animarum gerentibus, non exceptis locorum Missionis.

IOSEPH PISTONI

DE CONFIRMATIONE A MINISTRO EXTRAORDINARIO CONFERENDA

Vol. (8×13), pag. XXIV-126
L. 120 - $ 0,50

Praemisso integro textu Decreti S. C. de Sacr. 14 sept. 1946, et relatis Codicis canonibus vi huius decreti servandis, necnon ritus servandus in confirmatione administranda, auctor de hoc sacramento principia dogmatica, moralia et canonica tradit, ac praeterea illius decreti commentarium, forma adhibita ad scientiam et ad usum valde idonea.

Utilissimum opus, iis praesertim qui in Confirmatione administranda partem aliquam habituri sunt.

Veneunt Romae apud
(*Libreria Editrice Vaticana - Città del Vaticano — c/c postale N. 1-16722*)